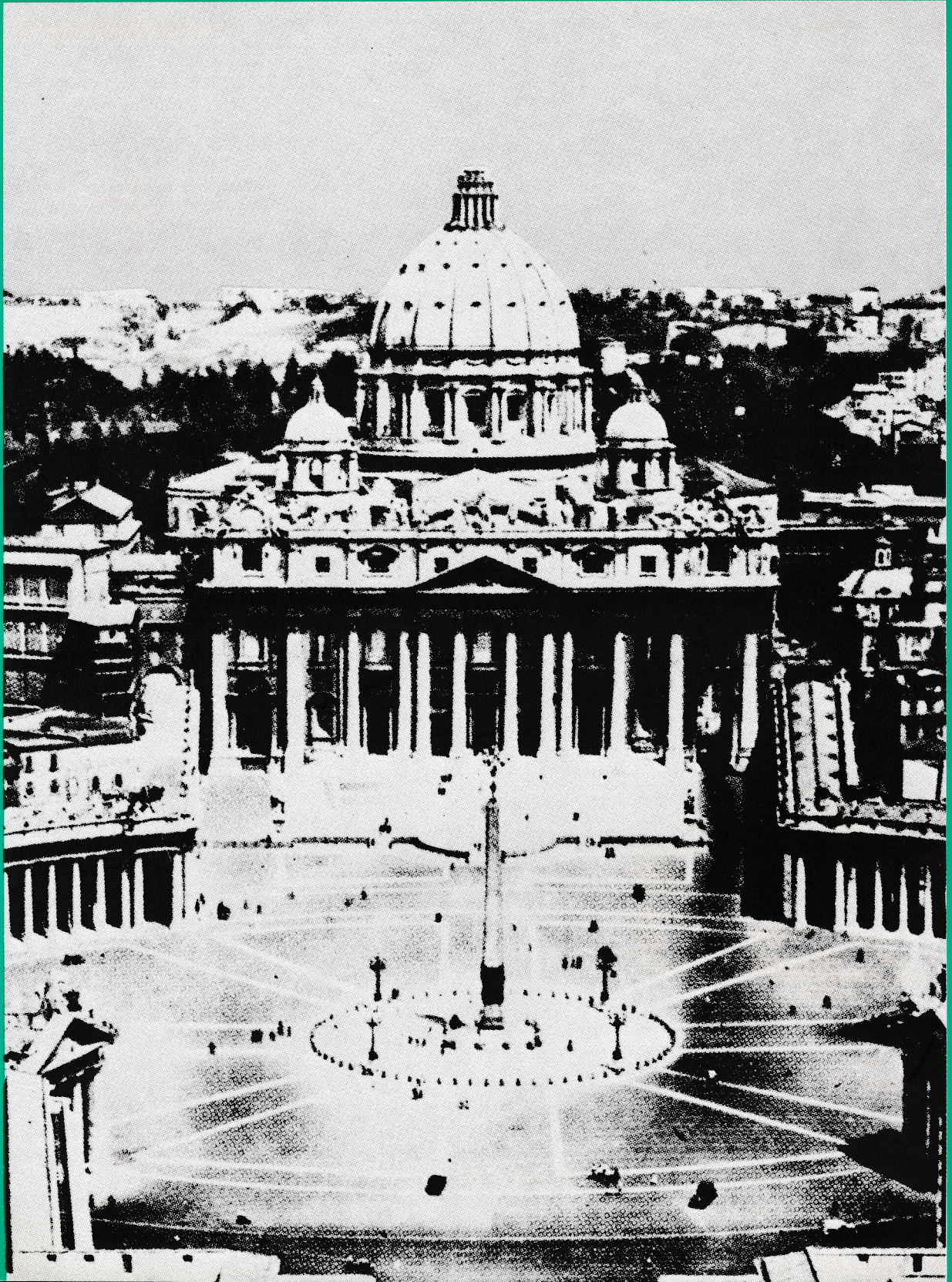

SALEZIJSKI VESTNIK

1 • 1983

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Leto 56, št. 1–25. 3. 1983

Izdaja
Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6 – 61000 Ljubljana

Odgovarja in ureja
Dr. Stanis Kahne (stk) z uredniškim
odborom
Oprema: Marijan Paternoster
Tiska:
Tiskarna Ljudske pravice

VSEBINA

Vežilo 1983
Jubilejno leto odrešenja 1983
Marija Pomočnica v zarji vstajenja
Don Bosko – Duhovni vodja
Vzgoja za zatajevanje
Škof Alojzij Versiglia in duhovnik
Kalist Caravario
Gospod, prosim te, kliči – vendar
ne mene
Srečanje mladih iz Cerknice v Stični
Družinski misijon v Dokležovju
Drobne novice
Na rtu dobre nade – v Zairu
S. Vera – žrtev poslanstva
Kristjan v svetu
Ali ga poznate
Rezervirano za zlatomašnike
Iz družine molivcev za poklice
+ Janez Zupan
Med nami je živ
Don Bosko in Marija Pomočnica na
obali

Vežilo 1983

Pospešimo krščansko rast posameznikov in skupnosti tako, da prenovimo in poglobimo vzgojno vrednost duhovnega vodstva v salezijanskem duhu

Vrhovni predstojnik salezijanske družbe Egidij Viganđ je takole obrazložil letošnje vežilo.

1. Pospešimo: ne gre za obnavljanje starega načina duhovnega vodstva. Gre za duhovno rast, rasti pa moramo vse življenje. Gre za zorenje v veri, kar pa ni mogoče zgolj z lastnimi močmi. Rast in zorenje v krščanstvu ni zgolj samoizgradnja, temveč preraščanje v Kristusa. To pa zahteva upoštevanje različnosti življenjskih obdobj, dogajanja oseb in okolja, zgodovinskih dogajanj in spreminjanja kulture.

2. Duhovno življenje: predvsem duhovno življenje ni nekaj zunaj življenja in resničnosti ter zgodovine. Je življenjska resničnost, ki prešinja celo človekovo bitje. Za nas ne obstaja nič, kar ne bi bilo duhovno, razen greha. V svetniškem procesu o don Bosku je bilo zastavljeno vprašanje: kdaj pa je don Bosko molil? Pij XI. pa je obrnil vprašanje: kdaj pa don Bosko ni molil? Iz tega vidimo, da je vse, kar je don Bosko bil in delal, bilo poduhovljeno, prežeto z Bogom.

3. Z duhovnim vodstvom: izraz vodstvo ni pravi niti zadošten. Gre za vzgojno pomoč pri iskanju volje Svetega Duha, za odkrivanje božjega načrta. To odkrivanje velja tako za posameznika kot za skupnost v sodelovanju z 'voditeljem', ki prav tako išče in odkriva božjo voljo. V pomoč so mu cerkveno učiteljstvo, tako vesoljne kot krajevne Cerkve, in zraven še redovno učiteljstvo za redovnike.

4. V salezijanskem duhu: Duhovno življenje ima prav različne oblike po različnosti karizem, ki jih daje Sveti Duh. Salezijansko življenje je ena teh duhovnih resničnosti, ker vsebuje karizmo ali dar Svetega Duha, ki je bil podarjen po Mariji Pomočnici don Bosku, po njem pa vsej salezijanski družini.

Če torej hočemo pa tudi moramo po Jezusovi volji duhovno napredovati in uresničiti božji načrt, ki ga je Sveti Duh dal vsakemu posamezniku in vsaki krščanski skupnosti, se moramo posluževati duhovnega vodstva.

Po ANS 1983/2 – stk

Vrhovni predstojnik E. Viganđ in poljski kardinal J. Glemp v Rimu

Jubilejno leto odrešenja 1983

Ni kaj, sveti oče Janez Pavel II. nas je zopet presenetil. Mogoče je tudi v kom izmed nas vstala manj kristalna misel: „Kaj pa zdaj to . . . ? !“

Kakor koli že, kaj menite, kaj bi storil recimo sv. Janez Bosko v tem trenutku? Še zdaleč si ne domišljam, da imam odgovor na dlani. Mogoče je sploh takšno početje in samospraševanje duhovni luksuz. Le eno je gotovo: papeževa želja, njegov namig, bi bil zanj nekaj velikega . . . !

25. marca, ko se začne jubilejno leto odrešenja, bo vsekakor vsak don Boskov učenec vstopil v izpitno obdobje. Kajpada, nič teatra, nič narejenosti, nič navne gorečnosti! Vprašanja so preresna za vsakogar in vsak večer, ko legamo, bomo mogli pred sodnikom svoje vesti v hipu prebliska odgovoriti recimo na naslednje vprašanje: Kakšen čut in odgovornost imam za odrešenje, to edinstveno in nenadkriljivo gibanje v vsej zgodovini? Koliko in kako molim božjo svetost, da bi odkril njegove načrte odrešenja in zoprnost tistega, kar zdaj kristjani mečemo iz vsakdanjega slovarja, pa se vse pogosteje sliši v televizijski oddajah (Ne se bati: greh je to!)? Koliko in kako sem poklekoval v izgorevanju za božjo slavo, da bi mogel vsak dan ponosno dvigovati svojo glavo v osebni odgovornosti in svobodi namesto bega v kolektivno skrivanje? Koliko in kako sem izginjal v skritem žrtvovanju, da bi bil zadosti velik usmerjevalec k cilju? Koliko in kako sodelujem s Cerkvijo, škofi in duhovniki pri odreševanju, kljub temu, da se tudi na teh njivah božjega kraljestva bohota plevel? Mogoče pa bi mogli vse to povzeti v enem samem stavku: **DAJ MI DUŠE, DRUGO VZEMI . . .**

Janez Bosko pa je bil preveč praktičen, da bi ostajal zgolj pri splošnih mislih. On ve, da se je BESEDA učlovečila. Tako stori tudi vsak kristjan, ki je rojen iz resnice, iz milosti, ne pa iz poželenja . . .

Janez Pavel II. v cerkvi sv. Janeza Boska v Rimu

Mogoče le nekaj zelo konkretnih nagibov:

— smo prepričani, da sodi križ in bogkov kot tudi v bolj moderno stanovanje (ali pa smo to zavrgli v staro šaro)?

— ali še znamo moliti Angel Gospodov, to je premišljevati za hip tisti dogodek, ki je razpolovil zgodovino pred in po Kristusu (ker v naši svetni družbi ni tabujev rečemo pred in po našem štetju), dan pa v dopoldne in popoldne?

— ali še obhajamo nedeljo kot Gospodov dan, kot dan vstajenja, dan binkoštnega praznika (torej dan evharistije, molitve, ljubezni) ali pa je postal dan bega in naglice in so zato moderni plavi ponedeljki in posedajoči delavniki?

— mar ni tudi v našem srcu skopnela ljubezen do zakramenta sprave, kljub temu da tipamo, kako narašča nemir, nezadovoljstvo, kriminal, razporeke, krivičnost in laž?

— mar ne, da zelo upada število tistih, ki prihajajo častit Najsvetejše (na primer celodnevno češčenje), pa kljub temu nismo bolj učinkoviti, še vedno upada storilnost.

Sicer je že zdavnaj pred Kristusom prerok Izaija zapisal, da mnogi imenujejo belo črno in črno belo. Zelo bomo odrešeni, če nas bo to leto navdušilo za resnico, kajti samo „resnica osvobaja“.

S. H.

Marija Pomočnica v zarji vstajenja

Ko v velikonočnih praznikih slavimo Kristusovo vstajenje, smrt in vstajenje, ne moremo mimo njegove Matere Marije, ki je s svobodno vero in pokorščino sodelovala pri odrešenju človeštva, pa je zato v polnosti doživela tudi radost Kristusovega vstajenja. Kako vse drugače je sedaj odmeval v njenem srcu glas Elizabetinega pozdrava: „Blagor ti, ker si verovala!“ In kako prav je storila, ko je poslušala besede in jih ohranila v svojem srcu.

Evangeliji molče, kako je Marija doživela prvo srečanje z Vstajlim Kristusom. Nekateri menijo, da se ji Jezus sploh ni posebej prikazal. Saj Jezusova prikazovanja po vstajenju vzbujajo in potrjujejo vero apostolov. Marijini veri pa ničesar ni manjkalo. Marija je imela samo eno prikazanje v v svojem življenju, ob oznanjenju. To ji je zadostovalo za vselej. Vera v učlovečenje po Svetem Duhu je vključevala tudi vero v Kristusovo končno zmago. Po vstajenju zato ni potrebovala prikazovanj kot potrditev svoje vere. Saj mora zanjo veljati tudi Jezusov blagor tistim, ki niso videli, pa so verovali.

Vera pomeni ostati zvest tistemu v temi, kar smo videli v svetlobi. Marija je tako dobro poslušala angelovo besedo, da jo je ohranila v svojem srcu in se z njo hranila skozi vse svoje življenje: vedno je z vso dušo verovala, „da bo on rešil svoje ljudstvo“, da „njegovega kraljestva ne bo konca“ in da „pri Bogu ni nič nemogoče“.

Marija je edina, ki ji Kristusova smrt ni vzela poguma, še več, ki je ni ločila od njega.

Kot je ob oznanjenju sama od sebe in sama predstavljala vso Cerkev, da je Kristusa sprejela v veri, tako je tudi ob njegovi smrti sama od sebe in sama predstavljala vso Cerkev, da ga je sprejela v svoji veri. Njena vera je bila edina svetilka v svetišču, ki ni ugasnila. Edini prostor, ki ni postal grob.

Med Jezusovim trpljenjem in umiranjem je Devica trpela, kolikor se človeško more trpeti, toda ohranila je nedotaknjeno vero, upanje, popolno zaupanje v Očeta, v skrivnostno potrebnost in učinkovitost vsega, kar se je dogajalo za naše odrešenje. Spominjala se je angelovih obljub, zgodovine izvoljenega ljudstva in prerokb stare zaveze. Ob vznožju križa jo je sredi

neizmerne trpljenja prevzemala tako močna vera in upanje, da je kasneje, pa še prej kot apostoli, v vstajenskem veselju razumela, da se v njeni notranjosti ni pravzaprav nič spremenilo.

Ni torej važno, ali se je Kristus po vstajenju prikazal svoji Materi ali ne. Ko so tisti, katerim se je Kristus prikazal, vsi veseli pritekli k Mariji, da bi ji naznanili veselo novico, so takoj dojeli, da Marija že ve. Ne da bi kaj govorila, jih je potrjevala s svojo vero.

Vse to je bilo sad njenega prvega „zgodí se mi po tvoji besedi!“ Tako je izpolnila božji načrt, da je iz njenega ognjišča izšel Odrešenik.

Ali živimo tudi mi v svojih domovih, v svojih družinah, v svojih službah s tako vero in ljubeznijo, da se ne bomo čudili, če bi moralo tudi iz našega doma, iz našega okolja priti tisto, kar mora odrešiti današnji svet?

Vsako od nas ima isto nalogo kot Devica, isti neverjetni poklic: prinesiti svetu Boga, storiti, da bo živel v svetu in ga odreševal. Angeli oznanjenja še danes letajo nad svetom in iščejo Gospodovo dekle, ki bo tako preprosta, tako nedolžna, s tako veliko vero, da bo lahko verovala, da se tudi po njej in njem hoče učlovečiti Bog in prebivati med nami. Drugi vatikanski cerkveni zbor je poudaril, da je bila Marija v svojem življenju zgled tiste materinske ljubezni, s katero morajo biti prežeti vsi, ki pri apostolskem poslanstvu Cerkve sodelujejo za preroditev ljudi.

Don Bosko je hotel, naj bi bili salezijanski sodrudniki v prvih vrstah apostolskih sodelavcev in posebno zavzeti za reševanje mladine in njenih problemov. Zato se ob božji ponudbi ne bomo izgovarjali, da nismo sposobni, da smo preveč zaposleni ali kakor koli že. Nekoč je neko petnajstletno dekle dejalo: „Prav. Tukaj sem. Sicer ničesar ne razumem, toda prav. Sprejemam, da, verujem!“

In verovala je. Verovala, da je mogoče, da bo sredi najponižnejših opravil, v molitvi, v ljubezni, v trpljenju, v potrpežljivosti, v močni veri in ljubezni, ne da bi se zgodilo kaj izrednega, nekega dne izšlo od nje odrešenje sveta.

Začenjamo sveto leto ob 1950-letnici odrešenja. Cerkev vsem kristjanom, ki jim je mar človeške zgodovine in usode posameznikov, nalaga posebne dolžnosti. Vsi naj bi pripomogli k spravi, k edinstvi med ljudmi, delali za mir med ljudmi in med narodi...

Je preveč? Pretežko? Brezuspšno? Trošenje moči v prazno? Naj to delajo drugi? — Pa Marija?

Ce drugega ne moremo, naredimo vsaj tisto, kar nam naroča drugi vatikanski koncil ob sklepu poglavja o Mariji in njeni vlogi pri delu odrešenja in v Cerkvi: Vsi verniki naj goreče molijo k Materi božji in Materi ljudi, da bi tista, ki je s svojimi molitvami podpirala prve začetke Cerkve, tudi zdaj, ko je v nebesih povišana nad vse svetnike in angele, v občestvu z vsemi svetniki posredovala pri svojem Sinu, dokler se ne bodo vse družine narodov, bodisi da nosijo častno krščansko ime bodisi da svojega Odrešenika še ne poznajo, v miru in složnosti združile v eno božje ljudstvo — v slavo presvete in nedeljive Trojice (C 69).

St. Okorn

Don Bosko

Duhovni vodja

Don Bosko je bil rojen v revščini, vse življenje je bil pravi delavec z delavci, in je umrl spet v popolnem uboštvu, čeprav je šlo skozi njegove roke milijone in milijone denarja.

Pri vsem tem je bil don Bosko velik duhovni vodja svojih fantov. Samo en primer: povest o Marijinih lističih.

Za božič leta 1861 je don Bosko zbolel. Tedaj je imel 46 let. Bolezen je bila nevarna. Začuda, don Bosko je 31. decembra vstal, stopil v govorilnico, da bi voščil zbranim fantom in jim dal vezilo za leto 1862.

„Vezilo, ki vam ga dajem ni moje. Kaj bi rekli, če bi ga dala Marija sama prav vsakemu posebej? Če bi vam ona sama napisala listič in povedala kar vsak od vas najbolj potrebuje in kar ona želi od vas? In prav tako se je zgodilo... Marija daje vsakemu posebej vezilo!“

Na 20 straneh prvega zvezka, ki mu je prišel pod roko, je don Bosko napisal 573 misli in k vsaki dodal priimek prav vseh v Oratoriju. Imena niso zapisana po abecednem redu niti po kakem drugem sistemu.

Nekaj fantov se je prikradlo v njegovo sobo, da bi videli zvezek in zapiske: strani so bile prazne...

Naslednje jutro, na novo leto, je don Bosko začel deliti lističe z vezilom za vsakega.

Duhovnik Dominik Ruffino je utegnil zbrati 48 lističev od 573, ki jih je don Bosko razdelil, ali želel razdeliti, pa jih 13 fantov ni hotelo vzeti.

Naj navedemo nekaj teh misli – vezil:

Duhovniku Alasonattiju: S potrpežljivostjo in pogumom boš povečal število mojih duhovnih sinov.

Rua: Zaupno prihajaj k meni v potrebah svoje duše.

Durando: Svet se te hoče osvojiti zase.

Provera: Z ljubeznivostjo mi boš pridobil veliko sinov.

Dassano: Svet ti napolnjuje srce z zemljo.

Perino: Zaupaj vame, ker sem tvoja mati.

Pelazza: Poišči si pravega prijatelja in ko ga boš našel, ga poslušaj v vsem, kar ti bo povedal.

Cottino: Zakaj tako redkokdaj prihajaš k meni?

Buratto: Razmisli o sebi in zateci se k meni.

Perucatti Hijacint: Pomisli, da so trni v življenju rože v smrti.

Mona: Več dejanj in manj besed.

Perazza: Zaman se trudiš za telo in dušo, če ne boš poiskal dobrega svetovalca.

Macocco: Pogosteje se hrani z angelskim kruhom in pridobi si kraljico kreposti.

Demagistris Ignacij: Ne uporabljaš vseh svojih zmožnosti: s tem krniš kreposti, kaj pa tvoja duša?

Don Bosko je fante opozoril, preden jim je razdelil lističe:

„Najprej nekaj pogojev. Prvi je ta, da se o tem ne govori zunaj; drugi: kdor hoče verjeti, da prihajajo vezila od Marije, naj verjame, kdor noče, tudi dobro, naj listič raztrga, toda naj se iz tega ne dela norca, in stvari ne smeši.“

Vtis na fante je bil velikanski: Tu so bili prekipevajoče veseli, drugi zamišljeni, tretji objokani...

Duhovnik Franc Dalmazzo je zapisal, da so ta vezila razodela, kako velik dar poznavanja src je imel don Bosko, tudi mojega. Nekemu fantu, ki je bil tedaj moj šolski vrstnik, je don Bosko zapisal ta listič: „Z revolucionarnimi idejami se ne pride v nebesa!“ To vezilo je bilo zanj preroško. Ko je zapustil Oratorij, je postal profesor, šel v Švico in postal ljudski tribun najbolj zagretilih revolucionarjev. Umrl je komaj 30 let star na rokah demagogov, brez zakramentov.

Don Bosko sam je dejal o teh vezilih:

„Priznam, da je to nekaj izrednega. Že več let prosim za to milost in končno sem jo prejel. Vsakdo od vas ga sprejmi tako, kot če bi prišel iz Marijinih ust... Zagotavljam vam, da še sam ne vem, kaj sem za vsakega od vas napisal.“

Na koncu življenjepisec očividec pripominja:

„Fantje so trumoma prihajali k spovedi in to je bil prvi učinek vezila.“

MB 7, 6–10 – stk

S kapitanom na morju

duhovne vaje mladih

Med polletnimi počitnicami smo se fantje in dekleta iz 7. in 8. razreda na mnogih krajih v Sloveniji zbirali na duhovne vaje. Tudi v želimeljski dolini, kjer je župnikoval in pisateljaval Fran Saleški Finžgar, danes pa je tam salezijsko malo semenišče, je bilo zelo živahno. Številna udeležba in zavzeto sodelovanje sta znamenji, da smo mladi razumeli pomen teh srečanj. Nismo prišli le na počitnice, marveč smo se trudili, da bi poglobili svojo vero. Želimlje je bilo tiste dni za nas res kraj veselja in molitve.

Okvirna tema našega srečanja je bila: **S KRISTUSOM NA MORJU**. Zelo primerna tema za nas mlade, zlasti za osmošolce, ki že zelo resno premišljujejo o bodočem poklicu.

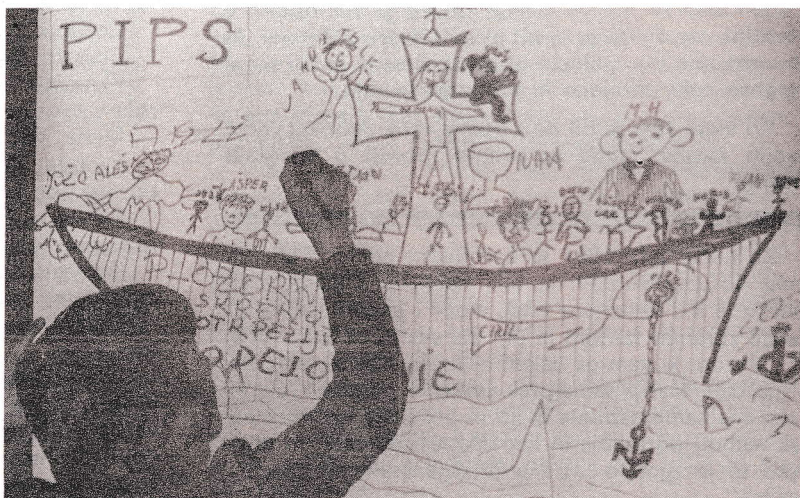
Že pri prvem srečanju smo narisali veliko ladjo. Namesto jambora je bil velik križ. Vsi smo se „vkrcali“ na ladjo tako, da je vsak samega sebe narisal na ladji in se podpisal. To je bilo simbolično dejanje, ki je hotelo povedati, da želimo na ladji Cerkve, pod vodstvom kapitana Kristusa, zapluti na odprto morje življenja.

Vsi potujemo. Nikogar ni, ki bi ne bil potnik. Vsi smo na poti v domovino. Nismo rojeni za smrt! Priti moramo na obalo življenja in svobode, v večno domovino. Pomembno je, da smo na ladji, čeprav so tudi na ladji nevarnosti. Pogum pa nam vliva dejstvo, da je kapitan na naši ladji Jezus Kristus, gospodar vsega, tudi viharjev. Največji nemir nastane na ladji, če zapustimo Kristusa. To je takrat, ko kristjana premaga želja po uživanju, ko damo prostor hudemu duhu. Greh kot oblak zakrije sonce. Takrat pa človek vzalovi v valovih svoje poželjivosti in se počasi potaplja...

Vsi udeleženci smo se trudili, da bi spoznali Ladjo od sidra do vrha jambora in vse, kar je potrebno za sigurno in srečno potovanje.

Ker smo na tem srečanju bili v glavnem osmošolci, je bilo navzoče tudi vprašanje poklica. Človek se zveliča po dejavnosti v svojem poklicu, zato je zelo važna pravilna izbira. Sami smo sprožili tudi vprašanje o duhovnih poklicih. Marsikateri med nami je v svojem srcu že zaslutil Jezusovo povabilo: „Pridi, hodi za menoj!“ Ker je danes veliko stvari, ki nas mlade begajo pri odločitvi za duhovni poklic, je potrebno veliko poguma in velikodušnosti, da se damo Bogu na razpolago. Tudi vi, ki boste brali te vrstice, molite za nas, da bi si izbrali pravi poklic, tudi duhovnega, če je takšna božja volja.

Moram povedati tudi to, da so duhovne vaje pri don Boskovich sinovih v Želimljem bile zelo pestre. Bilo je

Ob risanju morske simbolike, se poglobljajo v svoj duhovni svet

Janko Novak in Ivan Turk z mladimi v Želimljem

priložnosti za resno premišljevanje, molitev, veselje, šport, glasbo, gledališče...

Kar hitro, prehitro so minevali dnevi skupnega bivanja. Življenje je bilo vsak dan bolj sproščeno. Delo v majhnih skupinah nam je dajalo poguma za aktivno sodelovanje in pogovor o našem konkretnem življenju.

Tudi zadnji večer mi je ostal živo v spominu. To je bil večer veselja, sproščenosti, zdravih potegavščin. Pri tem večeru sem spoznal, kako se je mogoče zares razvedriti brez greha. In še zadnje srečanje pri oltarju v semeniški kapeli. To je bil višek naših duhovnih vaj. Iskreno smo se zahvaljevali Bogu za dar tega srečanja mladih kristjanov, z željo, da bi se to še kdaj ponovilo. Pri obedu pa smo se zahvalili vsem, ki so nam to srečanje omogočili.

Na svoje domove smo odhajali z željo, da bi vedno ostali na Gospodovi Ladiji, Marija pa naj ostane naša vodnica.

Ker pa smo še mladi in nam včasih primanjkuje moči in poguma, vas prosimo, da nas podpirate s svojim dobrim zgledom in molitvijo.

Janez

Resnost in začudenje . . .

Barski nadškof Petar Perkolič z mladimi v titograjski katedrali

Don Bosko v Črni gori

Don Boskov praznik je bil za titograjske vernike, predvsem pa za mlade, posebno srečanje s tem simpatičnim mladinskim svetnikom. Že tri nedelje prej smo se seznanjali z njegovim življenjem in delom. Letos je evharistično slavje na praznik vodil cetinjski župnik o. Emanuel Kljajič. Otroci so navdušeno peli „K tebi don Bosko v nebesa . . .“ in pripravili lepo akademijo.

Navzoči pravoslavni duhovniki so začudeno gledali od kod toliko mladih grl in ne tako majhno število odraslih.

Po slovesnosti v cerkvi se je vse preneslo za bratsko mizo. Tam je pravo ekumensko srečanje. Pravoslavnim duhovnikom se pridružijo še muslimanski hodže. Tako nas don Bosko zbližuje.

Don Bosko se med našimi verniki vedno bolj uveljavlja. Vedo, da smo salezijanci, don Boskovi sinovi. Tega ne skrivamo.

Lepo smo praznovali tudi god našega kaplana Noshia. Po sveti maši mu je mladina čestitala in mu zaželela vse dobro. Ni manjkalo albanskih narodnih plesov in prizorov. Pri nas je bil tudi naš nadškof, ki je imel srečanje s svojimi svetovalci, in s tem povzdignil praznično vzdušje.

Zimske počitnice vedno izkoristimo za katehezo. Mladina je lepo prihajala. Razdeljena je bila v tri skupine. Na koncu je bila nagradna tombola.

Poglejmo še nazaj v preteklo leto. Obiskal nas je Miklavž s celim svojim spremstvom. Razdelil je 120 daril.

Tudi misijonska misel je živa. Na misijonsko nedeljo smo imeli uro molitve in zbrali čez 20 tisoč dinarjev, sami otroci pa so zbrali v svoje misijonske skatlice čez 5000 din.

Do nedavnega smo imeli precej težav z okoliškimi fanti. Razbijali so nam okna, lomili ograjo, igrali nogomet na dvorišču, ipd. Ko smo se pritožili pri verski komisiji in čuvarjem reda, se je stanje popravilo. Dobili smo zagotovilo, da se to ne bo več ponavljalo. Zdaj imamo mir.

Odkar imamo v hiši sestre se je marsikaj izboljšalo in uredilo. Tudi gostje nas raje obiskujejo, ker so lepo in okusno postreženi.

To bi bilo na kratko nekaj važnejših novic s prestolnice Črne gore. Kaj pa v drugem največjem njenem centru, v Nikšiću?

V nikšički kotlini, ki je nekaka republika zase, kraljuje vedno nasmejani in „mladi“ Jakob Žalar. Zori kot rdeča jabolka. Tarna, da njegovo delo nima perspektive, vernikov je vedno manj. Tolažimo ga, da je to duh časa.

Nikšič pričakuje svoj dan: sveta brata Ciril in Metod bi že končno rada imela svoj dom. Napoveduje se prihod romarjev iz Ljubljane. Treba bo pohiteti, da bo vse urejeno. Nestrpnost pričakujemo slovenske romarje, naše dobrotnike za 1. maj. Lahko rečemo, da je polovico nikšičke cerkvice zgrajeno s slovenskimi žulji. Izkazali so se tudi nekateri sobratje in dokazali svojo solidarnost. Vedno jim bodo hvaležni naši verniki. Danes Nikšič, jutri Ankaran, Beograd, itd.

Ob tej priliki bi se radi zahvalili vsem dragim sobratom in tudi vrhovnemu predstojniku, ki je med prvimi poslal svoj dar. Neki škofijski duhovnik, ki mi je poslal svoj dar, je v pismu zapisal: „Sam obnavljam cerkev in zidam novo župnišče. Danes sem dobil malo večjo vsoto. Pošiljam jo tebi, ker vem, da si v še večji potrebi.“

Tako je Nikšič dobil svoje svetišče. To je delo božje previdnosti.

C. Z.

1. Vzgoja za zatajevanje

Med značilnosti krščanske vzgoje spada jasna opredelitev za zatajevanje, ki jo z eno besedo izrazimo s stavkom „ni ti dovoljeno vsega storiti“. To je sredi sodobne permisivnosti, kar pomeni prepričanje, da naj pustimo otrokom, da delajo kar hočejo, skoraj nekako okrutno stališče. Ljudje namreč mislijo, da ne smemo drugih ljudi mučiti, še manj pa otroke. Zato jim pustijo storiti vse, kar se jim zazdi in jim ne upajo odreči nobene, še tako majhne želje.

Če pogledamo zbirko želja, ki jih vsak odrasel človek ima ali jih je imel v svojem življenju, vidimo da je od vseh teh želja bilo uresničenih komaj četrtina, se pravi 25 % ali še manj. Tri četrtine naših želja pa ni bilo uresničenih. To pomeni, da smo se morali zaradi „krutosti“ življenja odpovedati tolikim pričakovanjem in upravičenim željam. Ko se nam niso uresničile naše želje smo morali trpeti, mogoče celo mnogo trpeti. To starši izražajo z bridkimi besedami ko pravijo „naj bo vsaj mojemu otroku dano, česar sam nisem mogel nikdar imeti“.

To kar hočemo danes otrokom nuditi, ker sami nismo imeli in smo zato morali mnogo trpeti, je to nekaj, kar je bilo otroku drago pred dvajsetimi leti, ko smo bili mi otroci. Toda otroci imajo danes druge potrebe, ki naj bi jim jih zadoščevali in ne take, kot so bile pred dvajsetimi leti. Zato se morajo naši otroci kljub temu, da imajo dobronamerne starše, ki bi jim radi nudili več kot je bilo dano njim, odpovedovati mnogim rečem. Odpoved je verjetno še bolj zahtevna, ker je mnogo več možnosti za toliko upravičenih želja in so zato pričakovanja toliko večja.

Naj navedem nekaj primerov.

Ko smo bili mi otroci, smo bili veseli, da smo lahko šli od časa do časa v kino. Danes si otroci želijo, da bi prečepeli pred televizijskim zaslonom ure in ure. To je nemogoče. Posledica je velika nezadoščenost naših otrok, ker nismo mogli izpolniti njihovih želja.

V času našega otroštva smo bili veseli, če smo od časa do časa lahko prisostvovali ali sodelovali pri kaki športni prireditvi. Danes je teh prireditev toliko in so tako drage, da se je treba mnogo bolj odpovedovati kot je bilo to v našem času.

Reklama nam kaže toliko lepih oblek. Kdo bi si jih ne želel? Toda ni mogoče vsega imeti. To zlasti deklicam povzroča mnogo neutešenih želja, zaradi katerih trpijo neprimerno več kot smo mogli trpeti mi. Isto velja za hrano in vse mogoče prehrabene izdelke.

Željá je toliko, toda možnosti, da bi jih zadovoljevali pa so tako majhne. In še bi lahko naštevali, kake želje imajo otroci glede šole, svojega poklica, počitnic itd. Izpolnjene želje bi lahko prešteli na prste, neizpoljenih pa je na tisoče.

Stališče krščanske vzgoje je natančno opredeljeno. Človek ima mnogo več želja kot možnosti, da bi jih uresničil. Med željami, ki nas navdajajo je treba izbrati utemeljene in umestne in jih skušati v mejah možnosti uresničiti.

Krščanska družina bo vzela za osnovo svojega ravnanja božje in cerkvene zapovedi ter zapoved ljubezni do Boga in do bližnjega. Pri izbiranju uresničevanja želja bomo izključili vse tisto, kar ni v soglasju s pravimi koristmi človeka, ker je proti božjim in cerkvenim zapovedim. Bog je namreč postavil zapovedi v korist svojih otrok, in Cerkev zato, da bi mogli njeni otroci lepše rasti v božje otroke. To bo verjetno zmanjšalo število pričakovanj in želja vsaj za polovico.

Med uresničevanjem utemeljenih in primernih želja pa bomo tudi od otroka zahtevali, da bo prispeval svoj delež. Prinašati otroku, kakor pravimo „vse na krožniku“ ni vzgoja za življenje, ker življenje nikomur ničesar ne „prinese na krožniku“. Jasno je, da bo otrokov delež npr. pri preskrbi s hrano zelo majhen, toda naučiti se mora ceniti vsak košček kruha in vsak zalogaj klobase, ne kot nekaj samo po sebi razumljivega, temveč kot sad dela in prizadevanja. Isto velja za skoraj vse druge reči. Toda otroku samo dajati in mu ne tudi povedati na njemu dostopen način, koliko truda in trpljenja vse to stane, pomeni navajati ga za življenje v pravljicnem in ne v resničnem svetu. Taki otroci bodo potem v življenju morali s stokratnim trpljenjem plačati to, kar so jim starši v otroški dobi skušali „pričarati“ z neresničnim ocenjevanjem življenja.

Ker nobena družina ne more uresničiti vseh, tudi upravičenih želja svojih otrok, je treba otroka seznaniti z načinom, kako je mogoče uresničevati želje. Tu smo pri finančnem položaju družine. Mnogo družin hoče otroka obvarovati pred krutostjo življenja in mu zato ne mudijo možnosti, da bi jasno videl kako živi pri njih doma. Toda to je zavajanje in ne vzgoja. Otroku naj v mejah tega, kar more razumeti, jasno vidi, koliko družina ne more več izdati kot to omogočajo dohodki. Najprej pridejo na vrsto za življenje neobhodno potrebne reči in potem tisto, kar je manj potrebno in nazadnje tisto, kar dela življenje bolj prijetno. Ko bo otrok videl dejansko stanje, mu bodo same po sebi ugasnile želje po nepotrebem in odvisnem. To bo prvi korak za resnično obvladovanje življenja. To bo tudi razlog, zakaj bo zatajevanje in odpoved prekomernih želja vzel za nekaj nujno potrebnega v življenju.

Valter Dermota

Škof Alojzij Versiglia in duhovnik Kalist Caravario

Sveti oče Janez Pavel II. bo v nedeljo 15. maja slovesno razglasil za blažena mučenca škofa Alojzija Versiglia in duhovnika Calista Caravaria. Oba sta prelila svojo kri za evangelij 25. februarja 1930 kot misijonarja na Kitajskem.

V ustnem izročilu salezijanske družbe je ostalo, češ da je don Bosko videl v sanjah, kako se proti nebu dvigata dva keliha, eden poln znoja, drugi poln krvi salezijancev...

Za danes se ustavimo pri Alojziju Versigli, prihodnjic pa bomo predstavili še Kalista Caravaria.

Pri don Bosku

Alojzij Versiglia je bil doma iz Olive Gessi (Pavia) v Italiji, rojen 5. junija 1873. Star komaj 12 let je prišel v don Boskov Oratorij v Turinu in tam ostal do leta 1888, malo po don Boskovi smrti, ko je šel v noviciat. Za don Boskov god 1887 je Versiglia prebral voščilo na slovesni akademiji, mu šel poljubiti roko, don Bosko pa mu prijazno reče: „Potem pridi k meni, ti bom nekaj povedal.“ Versiglia iz boječnosti ni prišel in tako je ostala pokopana skrivnost don Boskove misli o njem...

Po doktoratu iz filozofije in po mašniškem posvečenju leta 1895 je bil Versiglia leto dni potem imenovan za ravnatelja in učitelja novincev v Rimu. Bil je star komaj 23 let. To službo je zgledno opravljal devet let, v mislih in željah pa je že bil v misijonih.

Na Kitajsko

Tedanji vrhovni predstojnik Mihael Rua se je odločil, da odpre salezijanski družbi misijone na Kitajskem. Za voditelja prve misijske odprave je določil Alojzija Versiglia. Odpotovali so 19. januarja 1906 v portugalsko kolonijo Macao.

Leta 1917 je Družba dobila svoje misijonsko področje v pokrajini Lengnamtu blizu Kantonske, na čelo misijona pa je bil postavljen Versiglia. Sodelavci, ki so prišli iz Turina so mu izročili dar vrhovnega predstojnika Pavla Albera – keliha. Ko ga je sprejemal je rekel: „Don Bosko je videl, da bodo misijonarji na Kitajskem uspevali, ko se bo kelihi napolnil s krvjo njegovih sinov. Meni je bil poslan kelihi, jaz ga moram napolniti s krvjo.“

Versiglia, lik misijonskega škofa

Papež Benedikt XV. je leta 1920 imenoval Versiglia za apostolskega vikarja v Šjučevu in nastavnega škofa. Posvečen je bil v kantonski stolnici. Za geslo si je izbral besede sv. Petra: „Na tvojo besedo bom vrgel mrežo“ (Lk 5, 5). Takoj se je lotil dela. Ustanovil je osnovne šole v skoro vseh misijonskih središčih svojega vikariata. V glavnem kraju je ustanovil moško in žensko učiteljske in obrtno šolo, šolo za katehiste in katehistinje, otroški vrtec, moško in žensko sirotišnico, zavetišče za stare, zdravstveni dom in malo

semenišče. Bil je odličen organizator. O njem priča apostolski delegat, poznejši vodja kongregacije za širjenje vere, Constantini: „Bil je pravi misijonski škof: preprost, pogumen, prežet s tisto apostolsko gorečnostjo, ki izvira iz globoke pobožnosti in ne išče drugega kot božjo slavo in širjenje božjega kraljestva.“

Mučeniška smrt

Dan žrtve se je bližal. Zjutraj 24. februarja 1930 je škof Versiglia v družbi mladega duhovnika Kalista Caravaria odpotoval iz Šjučeva, da bi obiskal kristjane v Linčevu. Z njim sta potovala dva mlada učitelja, učiteljica Marija Tongsuljen, ki je pravkar diplomirala, katehistinja in še ena gojenka, ki so se vračale domov. Najprej so se peljali z vlakom, potem pa po reki Paknanhong navzgor proti Linčevu.

Nenadoma se zasliši na levi strani reke blizu kraja Lajšnitao ukaz: „Ustavite ladjo!“ Bilo je kakih deset boljševiških vojakov. Zahtevali so 500 hongkonskih dolarjev kot vojni davek. Bila je le pretveza, saj so vedeli, da misijonarji nimajo toliko denarja. Zahtevali so, da jim izroči dekleta. Dejansko so jih s silo ugrabili in pri tem pretepli škofa in duhovnika do nezavesti. Niso se zadovoljili z ugrabitvijo deklet. Divje so preklinjali katoliško vero in njene učitelje, poveličevali pa svoje poveljnike in program boljševiškega komunizma. Zvezana so ju odvedli za grmovje in razsodili: „Umreti morata!“ Potem pa je dejal tovarišem, obrnjen k škofu: „To je eden iz vere tujih hudičev: moral bo umreti.“ Čez nekaj minut je bilo slišati pet strelcev iz puške. Kelihi se je napolnil s krvjo, kakor je sam napovedal.

Ko so se ubijalci vrnili k prestrašenim dekletom so dejali: „Nekaj nerazločljivega je to. Toliko smo jih že videli pred smrtjo, vsi so se je bali, ti pa so umrli z vedrino na obrazu.“

Vse to so pozneje izpovedale ta dekleta. Pokazala so kraj, kjer so razbojniki pokopali misijonarja; ljudje pa so ju ponoči, da se tedanja krajevna oblast ne bi maščevala nad njimi kot da bi bili oni krivi poboja, prepeljali na nasprotni breg reke in ju tam pokopali. Izpovedali sta tudi, da sta bila ubita predvsem iz sovraštva do katoliške vere, kar je bilo tudi prepričanje drugih ljudi.

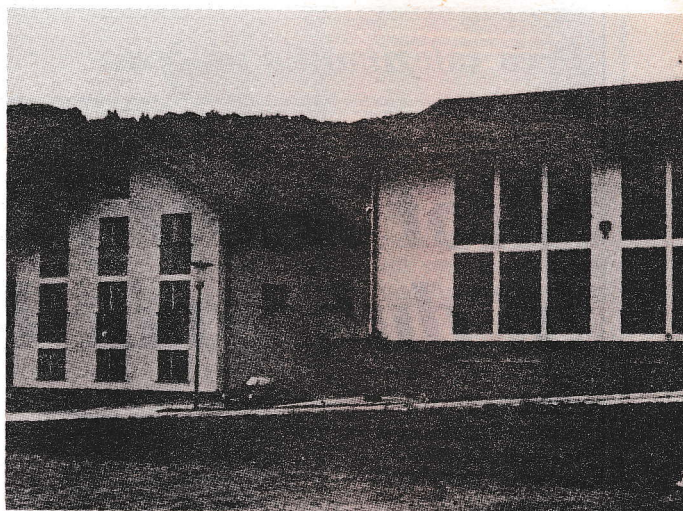

Škof Alojzij Versiglia in duhovnik Kalist Caravario

Gospod, prosim te, kliči vendar ne mene

Bil sem v prijetni družini na obisku. Nadobudni Aleš končuje 8. razred osnovne šole. Od mame je zahteval, naj „dobi zvezo z Želimpljem“, s Srednjo versko šolo. Po sreči ali nesreči, ne vem, se je res tako zgodilo. In zdaj sem tukaj.

Mama je še mlada. Na obrazu ji bereš materinstvo. Kakšna sreča je to! Vse njeno bitje ti v prvem hipu nepreklicno a nevsiljivo pove: sem v službi življenja.

Salezijanska verska srednja šola v Želimpljem

„In Aleš? “ potipam boječe.

„Da! Saj . . . tolikokrat sem molila za duhovne poklice . . . Toda, nikdar nisem mislila, da bo Gospod zahteval zase prav mojega otroka . . . Načrtovala sem, da . . . (smeh – mešanica zelo različnih občutij). Kaj pravite . . . ? “

Molčim. Ne najdem se takoj. Nisem še utegnil vsega postaviti na pravo mesto.

Ali je to duh časa? Ali je takšno javno mnenje? Je nemara tako blede naše pričevanje in naše oznanjevanje? Je . . . ?

In v hipu sem zaslišal glasove z vseh strani (že davnaj znane – vrabci jih čivkajo po strehah):

- Kaj pa veš, če ga Bog res kliče!
- Saj ni nobenega oprijemljivega znaka!
- Kaj pa, če ne bo vztrajal!
- Samo da mi ne bo delal sramote!
- Ali bo sposoben živeti sam? !
- Tako dolg študij pa brez plače!
- Saj se ne splača v teh časih!
- Če se premisli mu bodo povsod delali težave, ko bo iskal drugo službo!
- Že tako nas imajo za cerkvene in pobožne: potem bomo imeli še več težav!

Joj, koliko pepela se je nasulo. In mnoge je oslepilo. Občudujem čist in neupogljiv Alešev glas: „Jaz moram v Želimplje!“

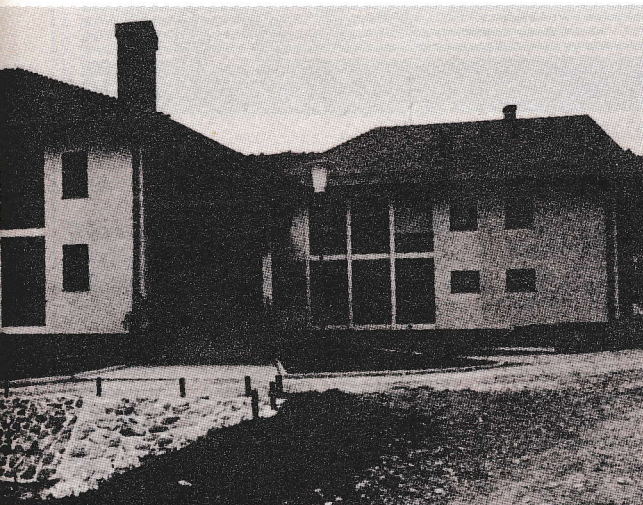
Dragi kristjan, ali niso tudi tebe zapepelili ti prazni ugovori? Ali nismo s tem pepelom zaslepili pogleda tistim mladim, ki čutijo v sebi: „V Želimplje moram, v semenišče moram . . . Bog me kliče!“?

Mlad sem še!

Nekoč me kličejo po telefonu: „Veste, naš je mislil priti po končanem 8. razredu k vam v Želimplje . . . Pa je še mlad. Naj najprej konča gimnazijo, srednjo šolo. Potem bo že bolj zrel in se bo bolj svobodno odločil . . . Veste, tudi z drugimi smo se posvetovali! Tudi naš gospod župnik je tega mnenja. Mi se pa bomo laže ubranili pred drugimi . . . “

Po tem dolgem rafalu besed premorem le: „Ste se tudi z Bogom posvetovali? On namreč kliče . . . “

Na drugi strani je bil molk . . . In ta molk še vedno traja. Tisti mlad fant, ki je moral poslušati vse, samo božjega klica ne, se je zgubil v množici. Postal je brezimen. (Je to tista tako opevana svoboda?)

Kogar Bog kliče v semenišče po končani osnovni šoli, mora tako storiti. To je božja volja zato pa tudi človekova sreča. Starši bi morali storiti vse, da se to uresniči.

Kako, se verjetno sprašujemo? Ne siliti ne nasprotovati. Vsestransko je treba poglobljati vero: moliti, sprejemati zakramente, obhajati praznike in nedelje, skrbeti za medsebojno razumevanje in ljubezen, biti mora dostojen slovar družinskega pogovarjanja, potrebno je sodelovati v župnijski skupnosti.

Starši naj še posebej pazijo, da se ne prepustijo zmedi zaradi usmerjenega izobraževanja: „naj se čim prej vpiše, pozneje bo prepozno, ne bo dobil službe, težko se bo preusmeriti . . . zdaj pa ni treba nič iskati, saj vse poskrbi šola . . .“ Mar je to cilj usmerjenega izobraževanja, da nas oropajo odgovornosti in manipulirajo z mladoletniki? Prva dolžnost staršev je, da omogočijo izbiro tistega poklica svojemu otroku, v katerega je poklican. Starši, imate možnost, da se pravočasno pozanimате na Srednji verski šoli v Želimljem o vsem, kar se tiče šolanja in vzgoje vašega sina, če se odloči za duhovni poklic.

Kaj pa, če se premisli?

Če smo storili vse, kar je v naši moči, potem zaupajmo. Vsekakor pa je vse naše življenje nenehno iskanje. In če se pokaže, da ima Bog drugačne načrte, kot smo mislili prvotno, bomo tudi to sprejeli. Blagor mu, kdor je vedno pripravljen slediti božjemu klicu.

Važno je, da se pravočasno naučimo pogovora, posvetovanja, molitve za razsvetljenje, da se naučimo in da naučimo mlade uporabe duhovnega vodstva. Zlasti današnji čas zahteva od nas kristjanov, da poživimo duhovno vodstvo. Nenehno naj bi krepili svojo voljo, da ne bomo pod vplivom javnega mnenja. „Ne bojim se, kaj bodo rekli ljudje o meni, bojim se samo tega, kaj bo Bog rekel!“ je navadno rekel sv. Janez Bosko.

Čas srednje šole (torej tudi čas srednje verske šole) je predvsem čas poslušanja Boga (torej odkrivanja njegove volje), čas posvetovanja z duhovnim voditeljem in vzgojiteljem, čas spoznavanja medsebojnih odnosov: kogar namreč kliče Kristus, ga postavlja v Cerkev, to je med občestvo in za službo občestva. Prav zato so ti dragoceni trenutki nenadomestljivi za tiste, ki bi naj bili tu, pa niso.

Isti poklic, različne oblike

„Bog je obudil sv. Janeza Boska za očeta in učitelja mladine . . .“ Po božjem navdihu je ustanovil salezijansko družbo, da bi versko-vzgojno delo nadaljevala v prid mladim.

A vzgajati je treba celotnega človeka. Janez Bosko je ponavljal: „Želim, da napredujete v zdravju, modrosti in svetosti.“ To je namreč celoten človek! Zato je tudi potreboval različne sodelavce. Duhovniki naj bi skrbeli predvsem za oznanjevalno-zakramentalno in duhovno vodstveno življenje, sobratje pomočniki pa naj bi v istem bogoslužnem duhu pospeševali človeški napredek posameznikov in vzgojnih ustanov. Kako zelo narobe je, če manjka en ali drug: vidik. Gre za en in isti organ božje ljubezni z različnimi funkcijami. Po učlovečenju zemeljsko ni več ločljivo od nebeškega. Kako velika škoda je, da prav danes, ko iščemo novo povezavo med božjim in človeškim, manjkajo poklici redovnih sobratov, neduhovnikov, redovnikov!

Starši, zakaj se bojite, da bi bil vaš sin redovni brat? Mladi, ali ste res prepričani, da je tiho izgorevanje v ljubezni nevredno vašega človeškega dostojanstva? Je družbeno priznan visok položaj res višji kot najvišja stopnja ljubezni? Vam je bolj do prihodnosti karieristov ali do prihodnosti civilizacije ljubezni (le-ta pride edino po ljudeh)?

Nikdar prepozno

Znana je svetopisemska prilika: delavci prihajajo v vinograd ob različnih urah. Vsi so povabljeni, vsi so dobrodošli, vsi dobijo isto plačo.

Nekatere kliče Bog v duhovni poklic tudi v srednji šoli. Kaj storiti? Ne razkazuj najdenega bisera. Živi pošteno, več moli, razkrij se samo vrednemu duhovnemu voditelju. Ko pa vidiš, da je sklep dozorel, tedaj stori takoj in ne odlašaj. Ljubezni je lastno, da ukrepa takoj, kljub oviram. Brez dvoma, tudi za tebe je mesto. Čim prej se oglasi pri ravnatelju Srednje verske šole v Želimljem. V osebнем pogovoru bosta našla pot za naprej.

In če pride klic pozneje, med opravljanjem poklica, med študijem na fakulteti? Stori isto.

V SALEZIJANSKI DRUŽBI MOREŠ ŽIVETI KOT:

- DUHOVNIK
- SOBRAT POMOČNIK
- STALNI DIAKON

Slovenski salezijanci imajo srednjo versko šolo v Želimljem.

Tu lahko skončaš srednjo šolo in noviciat, to je leto uvajanja v redovno življenje.

Naslov: Salezijanski zavod, Želimlje 46 – 61292 Ig
Tel. (061) 662-426.

Tisti, ki končajo srednjo šolo in noviciat in so se odločili za redovni poklic ter bi hoteli postati salezijanski duhovniki, živijo in študirajo:

Salezijanski zavod, Rakovniška 6
61000 Ljubljana – Tel. (061) 225-043

Srečanje mladih iz Cerknice v Stični

Zadnji petek v januarju sta krenila iz Cerknice proti Stični dva avtobusa, v katerih je bilo čez 80 fantov in deklet. Spotoma smo se ustavili še na Rakeku, Uncu in še v Ljubljani, kjer smo pobrali naše voditelje.

Pred samostanom smo izstopili. Stari prijatelji in znanci, ki smo se poznali že od prej, smo se zbirali v gruče in se pozdravljali. Tisti, ki so prišli v ta kaos prvič in ga niso bili vajeni od prej, so se kot preplašene ptice stisnili v svojo skupino. Kmalu so pa našli prijateljev, ki so jih pritegnili v svoj krog, tako da nihče ni ostal sam.

Odšli smo v samostan, ki smo ga nekateri že dobro poznali, drugi pa so se radovedno razgledovali po zidovih in desetinah temnih oken. Morda je koga od novincev zamikalo, da bi jo pobrisal domov k mami, a mu je bilo nerodno kaj takega reči. Kasneje nikomur ni bilo žal, da je ostal. V velikem hodniku smo

odložili nahrbtnike in torbe in odšli v jedilnico. Po večerji smo se razporedili po spalnicah, potem pa smo se vrnili v skupno sobo, kjer so poslej potekale naše jutranje, dnevne in večerne ure, polne pesmi, molitve in zbranosti.

Prvi večer je bil bolj vesel kot so mnogi pričakovali. Predstavljanje je bilo zanimivo. Imena so si vrstila druga za drugim, kdo bi si jih zapomnil. Na srečo so organizatorji mislili tudi na to: dobili smo listke in si nanje napisali vsak svoje ime ter ga pripeli na prsi. Spoznali smo tudi kraje, iz katerih so prišli mladi, pa tudi naše voditelje. To so bili: Jože Ramovš, Imre Jerebic, Mirko Rakovnik, Jože Vidic, Tone Ciglar.

Po večerni molitvi smo šli spat, a smo se prevzeti od vtisov pogovarjali še pozno v noč.

Jutro nas je presenetilo. Nikjer nobene budilke, ki bi nas že navsezgodaj vznejevoljila. V skupni sobi smo se zahvalili Bogu za srečno noč in ga prosili, naj nam nakloni milosti za uspešen dan. Po pospravljanju in zajtrku

Cerkniška župna cerkev

smo se spet zbrali. Z veselo pesmijo smo izrazili hvaležnost za življenje, pesem, ki je prosila miru, je potem zamenjal psalm, ki se je iz množice grl veličastno razlegel po prostoru.

Dan se je začel zares. Kratek uvod, podan že prejšnji večer je Tone Ciglar razširil. Misli so žuborele kot neusahljiv studenec: „Ko ti življenje postane breme“.

Vsak se je zamislil v svoj jaz, vsak je skušal premakniti svoje breme. Misli so se stekale v eno samo veliko besedo: upanje. Nad nami se je iskrla kot plamenček sveče, kot tisoč drobnih zvezd, kot rešitev.

Drug drugega bremena nosite!

Pričevanja

Kakšno je pravzaprav tvoje breme, kakšna bremena mladi najpogosteje nosimo?

Vprašanja, ki so iskala, zahtevala odgovor. Dobili smo lističe, se zamislili, potem pa odprli svoja srca. Težave so se zlivale na papir, iskali, prosili smo odgovor na vprašanja, ki bi se mogoče komu zdela nerealna, otročja, a so v nas ustvarjala pregrade in prepade, ki niso dopuščala, da bi sprejeli drug drugega, da bi se znali poslušati in reševati ladjo življenja, ki je v nevarnosti, da doživi brodolom.

„Ko ti življenje postane breme...“ Šola ti je tuja, ocene slabe, ... fant in dekle se razideta, ... težko sem bolan, pohabljen čakam na smrt, reven sem, pa sam, vera mi v stiski ne ... pomaga, pa krivica, ki sem jo doživel, izdal me je najboljši prijatelj;

... ne, ona ne sprejema moje ljubezni, kako naj se ji približam, saj vem, da trpi, da se duši v stiskah.

Zakaj, čemu živim? Noseča sem! Moja družina je kot ruševina, še temelji se majejo.

Stiški samostan — dolenjski duhovni center

Vprašanja, vprašanja . . .

Po kosilu smo imeli nekaj več časa in marsikdo je odšel ven, na sonce, skozi vas, proti hribu in gozdiču, po vijugasti poti. Po dva, po trije, pa več nas je bilo v skupinicah; srečevali smo se, se nasmehnili drug drugemu, dobra, topla beseda je bila naš pozdrav. Ko smo se vrnili v skupno sobo, smo se razdelili na skupine. Seveda tudi to ni potekalo brez smeha, šal in pesmi. Potem pa smo si ogledali del Cajnkarjeve drame Potopljeni svet, ki so jo čudovito podali Tatjana, Marja, Stanko in Martin.

V skupino smo prišli mladi iz različnih krajev, nismo se poznali, zato se je bilo najprej težko odpreti, povedati, kaj misliš, saj nismo vedeli, na kakšen odmev bomo naleteli drug pri drugem. Pa je pogovor najprej naneslo na šolo, pa šport, potem pa se je bilo tudi lažje izraziti, odgovoriti na vprašanja, ki smo ga dobili, povedati svoje mnenje, sneti masko.

Skupine so poročale. Niso vse izmed njih najbolj opravile nalogo, a važnejše je bilo to, da so se člani ujeli, da so bili nasmejani, da si niso bili več tuji.

Pa smo spet peli; glasovi mladih grl so se ubrali: „Danes je dan, ki ga je dal Gospod!“ – Kot bi bil z nami ves svet, kot bi vsak fant, vsako dekle predstavljalo Zemljo, njene prebivalce. Vedeli smo: nismo sami, nisem sam, osamljen, vsi ti ljudje so z menoj, moje upanje je blizu.

Večer je bil čudovit. Diapozitivi in beseda Mirka Rakovnika so povzročili, da smo začeli brskati po sebi, da smo razmišljali o svojih napakah, da smo si zaželeli pomoči, pogovora. Več duhovnikov se je razporedilo po vsej stavbi, bili so reševalna ladja, svetilnik v viharju. Uro in več so pri njih ostajali mladi, se pogovarjali, razjasnjevali probleme, skupaj iskali rešitve. Temne postave, ko so odhajale iz skupne sobe, so se vračale svetle, polne notranjega žara. Tisti, ki smo ostali, smo peli in med pesem vključili pogovor, ki je prinesel še več odgovorov na popoldanska vprašanja.

Marsikomu so se oči lažje zatisnile, saj je bil v svoji notranjosti pomirjen.

Nedeljsko jutro. Zaspance je prebudila pesem najbolj zagretih, ki so se že zbirali v skupni sobi. Jutranja molitev je obetala, da bo ta nedelja še dolgo ostala v spominu mnogih. Nedelja je praznik, maša je darovanje. Imre je začel svoje razmišljanje: Kaj pravzaprav je darovanje? Žrtev zrelega človeka. In mi smo se spet zbrali v skupnice, drug drugega smo pripravljali na to žrtev; maša je bila polna naših misli, naših razmišljanj. Bila je konica duhovnih vaj, vrhunec, ki bo odmeval še dolgo, dolgo, do naslednjega srečanja, do naslednjih duhovnih vaj.

Poslavljanje je bilo težko. Mislim, da ni bilo malo tistih, ki bi še hoteli ostati. Slovo. Vsak del naše skupnosti je odšel po svoji poti, a ne sam. V vsakem od nas je bil zaklad, ki smo ga nesli domov, v šolo, med prijatelje, zaklad, katerega vrednost se ne bo zmanjšala, ampak z vsakim srečanjem še rasla.

Breda

Družinski misijon v Dokležovju

V duhovni intonaciji: DRUŽINE KRISTUSU – KRISTUSA DRUŽINAM je zlatomašnik in dokležovski župnik Martin JURČAK pripravil svojim faranom veliko duhovno doživetje, veselje in prenovo. V siju don Boskovega praznika je bil v Dokležovju od 29. januarja do 7. februarja 1983 družinski MISIJON. Vodil ga je salezijanec dr. Janez Jenko.

Delavni dušni pastir ga je ubrano uglasil v sozvočje svetega leta odrešenja in papeževu pobudo: „ODPRITE VRA-TA ODREŠENIKU!“ Za osebno duhovno oblikovanje in srečo so se dovezetni Dokležani odločili, da bosta spoved in obhajilo njihovo redno srečanje z Odrešenikom. Da bo Odrešenik stalni Prijatelj njihovih družin, bodo dokležanske „domače Cerkve“ vsak dan molile, ob nedeljah pa sodelovale pri evharističnem slavlju.

Družinski misijon je bil za mlado župnijo, ki je bila ustanovljena pred 40 leti, duhovna obogatitev in osvežitev, osvoboditev od suženjskega hlapčevanja grehu in slabosti. Župljani so prisluhnili Odrešenikovemu oznanilu o lepoti krščanskega poklica in o veselju božjega prijateljstva. Začutili so, da je v njihovih družinah Kristus na delu in so mu odgovorili osebno. Svojo duhovno energijo so naložili v božjo banko, ki najbolje obrestuje v devizah in nikoli ne propade.

Za sklep je faro sv. Štefana obiskal mariborski škof dr. Franc Kramberger, ki je brate utrdil v veri in edinosti. Vernikom in duhovnikom je čestital za učinkovito poslanstvo in spodbujal k stanovitosti. Družinski misijon nikakor ni končan, temveč se šele krepko začel. Trajal bo vse leto odrešenja, ko bomo kristjani s svojim življenjem zvesto pričevali za trdne nadnaravne vrednote.

Janez Jenko

Drobne novice

Dobrna: V župniji Dobrna je bil od 11. do 20. marca ljudski misijon. Župnik Jože Peterlin je za misijonarja povabil svoja dva redovna sobrata Janka Novaka, župnika v Želimljem in Egidija Dolinarja, župnika na Igu. Misijonarja sta odstirala zbranim vernikom skrivnost odrešenja v duhu svetega leta in jim pomagala velike verske resnice prenesti v vsakdanje življenje in v družinsko vzgojno poslanstvo.

Bučka: Župnijo Bučko soupravlja župnik iz Škocjana pri Novem mestu Jakob Bostner. Praktično pa v tej manjši župniji deluje Jože Kramer. On se je zavzel za ljudski misijon. Bil je prav tako od 11. do 20. marca. Misijon sta vodila škofijska duhovnika: Marko Panjč, župnik iz Bistrice ob Sotli (sem spadajo Svete Gore) in župnik iz Senovega Janez Nanut. Misijonarja sta v program posrečeno vključila evharistično in marijansko procesijo.

Posvečenje: V nedeljo, 13. marca, sta bila na Kodeljevem v Ljubljani, v svetišču sv. Terezije Deteta Jezusa, posvečena diakon Janez Žabot v duhovnika in bogoslovec Roman Kutin v diakona. Dve različni stopnji mašništva jima je podelil ljubljanski nadškof in slovenski metropolit dr. Alojzij Šuštar. Zbranih je bilo več sobratov salezijancev in veliko število vernikov, sorodnikov in drugih.

Cerknica: V župniji Cerknica že dlje časa prizadevno deluje kot župnijski upravitelj salezijanec Jože Vidič. Neutruden je pri organizacijah duhovnih vaj na dekanjski ravni. Tudi letos se je večje število mladih udeležilo duhovnih vaj v Stični. Glej zanimivo daljše poročilo udeležence teh duhovnih vaj.

Ankaran: Odtod prihaja veselo sporočilo. Kljub velikim težavam in težkim časom so začeli graditi župnijsko cerkev. Na praznik sv. Miklavža lani so zapele prve lopate, napravili so pot do gradbišča, postavili so morali manjšo stavbo. Dvigalo je nato začelo ponosno predstavljati in prenašati gradbeni material. In v nedeljo popoldne, 20. marca, je koprski škof dr. Janez Jenko blagoslovil temeljni kamen nove cerkve sv. Nikolaja. Župnik, ki je vedno salezijanec, je mimogrede (ne da bi se tega zavedal) izdal svojo močno vero: „Prav nič se ne bojim. Zdaj res čutim, da to ni moje delo. Cerkev gradi Bog!“ Vendar naj povem, da tudi ankaranski župnik Ivan Miklavc potrebuje takih, ki mu tako ali drugače pomagajo. Njegovo veliko zaupanje v božjo previdnost pa je najboljšo priporočilo.

Na rtu dobre nade v Zairu

„Če bi bil mlad, bi rekel:
pridite, gremo na Rt dobre nade . . . v Zaire.
Tako bi utegnil reči kakšen pustolovec, željan dogodivščin,
ali neugnani radovednež,
a rekel je sam don Bosko svojim salezijancem, 26. maja 1886,
le da z majhnim zgodovinskim odtentkom.

Afrika ni bila predmet samo njegovih videnj (1876, 1885 in 1886), v središču diagonale med Kitajsko in Južno Ameriko, temveč tudi že prizadevanje za njegovo uresničitev.

Kljub prošnjam iz Severne Afrike in začetnim pogajanjem, don Bosku ni uspelo poslati tja svojih sinov. Odšli so pa kmalu po njegovi smrti v Alžirijo, Tunizijo, Egipt in v Južno Afriko z namenom, da bi najprej skrbeli za otroke priseljencev. Prvi poskus salezijanskega delovanja med črnsko mladino je bil v Mozambiku 1907, ki pa predvsem zaradi političnih razmer ni trajal dolgo.

Misijonska odprava, ki je na črni celini pognala globoke korenine, se je izkrcala prav na Rtu dobre nade. Šest belgijskih salezijancev je pod vodstvom Josepha Saka, ki je pozneje postal škof, po napornem potovanju prek Južne Afrike in Zambije, 11. novembra 1911 (10 let pozneje kot v Slovenijo) prispelo v Zaire, v Lubumbashi, v kraljestvo bantu črncev.

Mesto je bilo komaj ustanovljeno in vsega je bilo tam nekaj kočic iz blata. Tako poročajo očitvidci. Belgijska kolonialna uprava je odprla rudnike bakrene rude in istočasno se je začelo delo v Gospodovem vinogradu.

Najlepša trofeja: bantuško srce

Začetek je bil tak, ki navadno prinaša blagoslov: delo v prehodnih barakah, razočaranja zaradi obljubljenе pomoči, ki je ni bilo, premagovanje težav s prvimi gojenci, zlasti z zamorčki, itd. Napore pa je spremljalo navdušenje ter zaupanje v božjo in Marijino pomoč. Vendar je bil ta začetek še nekaj posebnega, saj so bili salezijanci tudi prvi blagovestniki v tem najjužnejšem predelu Zaira. Kongregacija za širjenje vere jim je zaupala celotno področje južno od Lubumbashija. Po stopnjah se je razvilo urejeno misijon-

Misijonar Lojze Snój po krstnem obredu v Lubumbashiju 1982

sko delo v apostolski vikariat, nato v prefekturo in, ob neodvisnosti, v samostojno škofijo Sakania-Kipushi. Prvi trije škofje so bili salezijanci.

Po misijonih so učili domačine obdelovati zemljo, odpirali so poklicne šole in delavnice, pa nižje in srednje šole, nastalo je malo in veliko semenišče . . . Salezijanske sestre, ki so prišle v Zaire 24. januarja 1926 (od leta 1969 pa imajo lastno inšpektorijo), so se posvečale vzgoji ženske mladine, delu z materami in bolniki. Število novokrščencev in katehumenov je prehajalo v desetisoče. Delo, doživeti prazniki, godba in veselje v službi oznanjevanja, vse to je salezijance povežalo z ljudstvom, ki jim je zaupalo, saj so osvojili njegovo srce.

Kot povsod, tudi tu težav in izgub ni manjkalo. Kronika poroča o neusmiljeni borbi z divjo naravo pa o raznih nesrečah in nezdah (kot v misijonu Kakyelo – 1928), ko je npr. leopard raztrgal delavca pri gradnji misijona; drugje je lev ugrabil gojenca, od katerega so naslednji dan našli le malo, drugje zopet v dveh mesecih uplenijo štiri leve in osem leopardov, ko napadajo misijonsko postajo, itd.

Prva salezijanska afriška inšpektorija

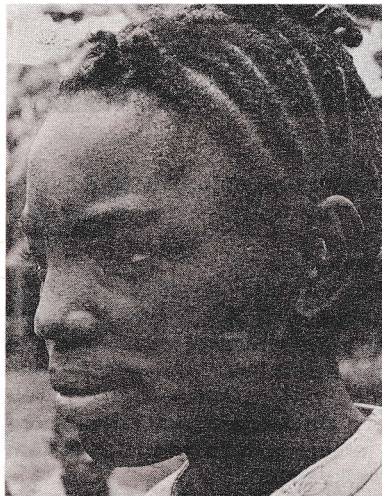
Druga svetovna vojna je bila premor v misijonskem delu. Povojni čas pa je nudil obilo dela in v svitu neodvisnosti so se oblikovale nove okoliščine. Do tedaj je bilo to področje sestavni del belgijske inšpektorije. Sobrate so preprosto pošiljali v Zaire, čeprav vsi gotovo niso imeli misijonskega poklica. Ni čudno, da se je zato kazalo določeno malodušnje, ki se je ob neodvisnosti še povečalo. Naj se še tako čudno sliši, vendar je razumljivo, da je bila neodvisnost (1960) tudi za belgijske salezijance izguba koščka domovine. To pa ni bila izguba za Cerkev in za don Boska, ki se uteleša v afriških salezijancih.

Leta 1959 je ustanovljena centralno-

afriška inšpektorija, ki šteje blizu 20 sobratov z 20 postojankami v Zaire ter z delegaturo v Burundiju in Ruandi, kjer je še deset domov. Sedež inšpektorije je Lubumbashi, ki je zaradi raznovrstnih in številnih dejavnosti pravo salezijansko glavno mesto Afrike.

Ko je bil vrhovni predstojnik Egidij Viganò leta 1980 na obisku v Zairu, je salezijance prve afriške inšpektorije povabil k posebni odgovornosti in nalogi pri oblikovanju don Boskove podobe na teh tleh. Sorazmerno z lepim delom, doslej tu ni bilo kaj prida salezijanskih poklicev. Bolje so uspeli v Ruandi, čeprav so salezijanci tam šele od leta 1953. Nekoliko pogumna je bila ugotovitev predstojnika-misijonarja, ki vabi k razmišljanju: „Enako smo začeli iz nič v Južni Ameriki in iz nič tudi v Afriki, toda tukaj vam je pojenjalo navdušenje.“ Novi misijonarji – Italijani, Španci, Poljaki, Slovaki, Slovenci . . . – pa prinašajo nov polet.

Vrhovni svetovalec za salezijansko družino Giovanni Raineri je na obisku leta 1982 hotel sobrate gotovo spodbuditi, ko je dejal, da ga v afriški inšpektoriji posebno presenečajo tri stvari: salezijansko delo je vse posveče-

no mladini in širokim ljudskim slojem; šolske dejavnosti so v pravem razmerju s pastoralnim delom po župnijah; prednost ima poklicno izobraževanje revne mladine. Dejal je tudi, da občuduje sposobnost za dialog med starejšimi in mlajšimi sobrat. To pa so priznanja, ki bi jih bili radi deležni mnogi salezijanci po svetu.

Z roko v roki

V zadnjem času se opaža razcvet duhovnih poklicev. Tudi salezijancem se obeta novih ducat novincev, po večini za sobrate pomočnike. Skoraj ne mine dan, da se ne bi prijavil kak že odrasel fant, ki želi postati salezijanec. Seveda pomeni duhovniški in redovniški poklic v tukajšnjih okoliščinah veliko napredovanje že v naravnem redu, zato se jih sprejema premišljeno in s strogimi merili izbire. Nepreklicna življenjska odločitev, kakršno terja duhovni poklic (pa tudi zakonsko življenje), je za otroke te zemlje tudi težko razumljiva. Zelo namreč ljubijo in cenijo življenje, ki pa se nenehno razvija in prinaša nova presenečenja.

Ko se Cerkev v Afriki prizadeva za učinkovito evangelizacijo, poudarja tudi željo po inkulturaciji in afrikanizaciji. Salezijanci so prisluhnili klicu Cerkve, ter na 21. vrhovnem občnem zboru (1977) sprejeli za svoj apostolski načrt v bližnji prihodnosti evangelizacijsko delo na tej celini upanja. Uresničevanje načrta je v polnem teku. Z letom 1983 so salezijanci navzoči v več kot 30 državah Afrike in nenehno se odpira novo delo.

Po besedah Janeza Pavla II. se mora Cerkev posebno posvečati afriški mladini. Kakšno sozvočje s salezijanskim poklicem! „Za njeno izobrazbo ter splošno in versko rast se ne sme zanemariti ničesar“, je dejal v Zairu. Pozval je misijonarje, naj pogumno nadaljujejo evangelizacijsko delo, ki zahteva solidarnost in podporo krajevne in vesoljne Cerkve ter zaključil: „Vsa Cerkev se prepозна v vas, misijonarji, saj je Cerkev misijonska!“

S. Vera žrtev poslanstva

S kosom betonske opeke je ponoči ubil neznanec 2. junija 1982 v Laru v Mozambiku s, Vero Occhiena.

Tako težko je bila pričakovana svoboda. Ko pa je prišla, je ostala „dragocena, a prazna beseda“. Verina ekipa se je odločila: „Naj se zgodi karkoli, mi ostanemo, dokler nas ne izženejo!“

Preusmeritev

Tedaj je s. Vera pisala: „Na državnem liceju so mi ponudili poučevanje politične vzgoje (ker verouka ni več), toda kot strokovnjakinja za onstranstvo tega nisem mogla sprejeti. Ravnatelj me je nato prosil, naj bi prevzela pouk francoščine, portugalsščine in zemljepisa. Evropejci so namreč iz strahu odšli, domačini pa so še študenti...“

Ob koncu vsakega šolskega leta je s. Vera dobila od oblasti posebno priznanje za njeno delavnost, natančnost in kakovost poučevanja.

Vsilili so ji tudi poučevanje moralne vzgoje na oddaljeni višji šoli. Dvakrat tedensko je potovala 75 km daleč z redkimi in netočnimi avtobusi. Poučevala je v prenatrpanih razredih dijakov različnih nazorov, praktično brez knjig. „Ostati morem le v mejah splošne humanistične vzgoje. Za podlago imam koncilsko konstitucijo ‚Veselje in upanje‘. Težka je ta igra, ki pa mora biti uravnotežena in vsaj človeško poštena...“

Ob vsem tem delu še vedno najde časa za predavanja in konference Zvezi redovniških predstojnic.

Salezijanske sestre še vedno vodijo zavod Lar z okoli 70 deklet. Vendar deklet ne smejo vabiti k molitvi in zakramentom. Navzoče so s svojim pričevanjem življenja in dela, z veliko ljubeznijo do deklet, z družinskim vzdušjem.

s. Vera Occhiena (prva na levi) v pogovoru z vrh. predstojnikom Egidijem Viganjem v Rimu 1982

Slovo od pomladi

Letošnja pomlad se je v deželi razbohotila. S. Vera se je s podvojeno vneto žrtvovala z mladino, čeprav je čutila, da v onemogočenosti svobodnega delovanja polagoma umira.

V Laru, ko je bila pomlad na višku, ko se je že dvigala ubijajoča sopara in neznosna pripeka, je „neznani“ ubijalec s kosom betonske opeke v roki v noči med 31. majem in 1. junijem stopil v njeno nezaklenjeno sobo in jo udaril. Smrtonosni udarec v tilnik jo je pogreznil v nezavest. Izkrvavela je in 2. junija zjutraj izdihnila v bolnišnici.

Uradna preiskava je ugotovila, da ni drugih znamenj nasilja... gojenke, ki stanujejo v sosednjih sobah, da niso nič slišale...

Med žalnimi govori ob pogrebu je študent dejal:

„Draga profesorica Verena, prijateljica in vzgojiteljica! ... Odšla si, ne da bi nam rekla zbogom. Tega nisi hotela, nasilje te je iztrgalo iz naše srede. Kako nerazumljiv je ta naš svet! Ko najbolj potrebujemo tvoje prijateljstvo in tvoje nasvete in ko nam je tvoja luč najbolj potrebna, smo danes vsega tega oropani... Tvoja podoba živi v nas.“

Tudi profesor se je poslovil z besedami:

„Verena, kolegica, prijateljica, pospremili smo te do tega koščka naše rdeče in svobodne zemlje... Ob tvojem odhodu ostajamo brez moči. Naša žalost se ne da izraziti...“

Vsi so zapeli: „Pridi, Kristusova nevesta, sprejmi krono, ki ti jo je pripravil Gospod!“

Nekoč je s. Vera zapisala: „Biti hočem živa pričevalka ljubezni in dobrote!“ To je izpolnila s svojim življenjem v vsej polnosti.

Po BS 10/1982 – A. S. S.

Kristjan v svetu

Danes bi vam rad spregovoril o nekaterih vidikih salezijanskega pričevanja. V prejšnjih razmišljanjih smo dejali, da sloni salezijansko pričevanje na dinamični pastoralni ljubezni, kar pomeni uresničevanje Kristusove ljubezni kot dobrega pastirja: kliče jih po imenu, jih zbira v enem hlevu, vodi jih na sočne pašnike, išče izgubljene, brani jih pred volkovi in lažnimi pastirji in da končno svoje življenje zanje (gl. Jn 10).

Naj kratko podčrtam vsaj tri pričevanja:

1. Pričevanje molitve

Pod izrazom molitev vključujem vse zakramentalno življenje kot sredstvo in moč pričevanja. To je še zlasti važno danes: molitev, nedeljski in praznični obisk svete maše, spoved in obhajilo že sami po sebi, če jih redno opravljamo, je močno pričevanje. Za mladino to velja še v večji meri, posebno v okolju, ki je nasprotno ali celo sovražno verskemu udejstvovanju.

In še drug vidik pričevanja: „Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo s svojimi očmi videli, kar smo gledali in so naše roke otipale, o Besedi življenja . . . spričujemo ter vam oznanjamo“ (1 Jn 1, 1). To pomeni sporočiti drugim globoko živeto osebno izkustvo. Pričevati o Bogu niso lepi govori o Bogu. Biti apostoli se ni mogoče naučiti iz knjig, temveč je v izžarevanju božje pričujočnosti in prijateljstva. Najstrašnejša poklicna bolezen apostola bi bila, če bi izvrševal svojo nalogo, ne da bi te skrivnosti, ki jih oznanja v resnici tudi živel, če bi govoril o Jezusu kot o sicer velikem, ne pa kot o prijatelju, ki ga je srečal v sveti daritvi. Tak apostol bi sicer lahko bil specialist v katehezi, liturgiji, v vodenju skupin, ne bi pa bil „znamenje in nosilec ljubezni živega Kristusa“.

Kje in kdaj je torej mogoče dobiti izkustvo božje bližine? Gotovo na različne načine in v različnih okoliščinah. Na poseben način pa v trenutkih molitve – osebne in skupne in v prejetih zakramentov. Brez molitve in zakramentov apostolska služba izgubi sčasoma pomen služenja in se sprevrže v sebično iskanje samega sebe in v nerodovitni aktivizem. Beseda apostolat postane teoretična in sentimentalna čenča, ne prepričuje, temveč dolgočasi. Samo molitev, sodelovanje v liturgiji z živo vero in ljubezenski prejem zakramentov nas bo počasi naredilo bolj prosojne za

Gospoda. Govoriti z njim nam omogoča, da dobro in prepričljivo govorimo o njem.

2. Pričevanje odpora

Ne gre za mladostniško oporečništvo, temveč za oporečništvo zrelih ljudi, ki so sposobni reči ‚ne‘ vsemu, česar kristjan ne sme. Bog deluje v svetu, deluje pa tudi njegov nasprotnik, „skrivnost hudobije“, „skrivnostna moč zla“, o katerem govori sveti Pavel (2 Tes 2, 7). To zlo deluje v svetu kot prostoru zapeljivosti, deluje osebni greh in greh skupin pod pritiskom zla in človeške slabosti.

Tako kristjan reče ‚ne‘ laži, načrtom in držam, ki se protivijo božjemu načrtu in evangeljski drži. Zato Sveto pismo ne govori zaman o pričevanju pred človeškimi sodišči. Izraz ‚pričevanje‘ je v krščanskem jeziku dobilo zato pomen ‚mučeništvo‘, najvišje pričevanje krvi. Prvega mučenca Štefana so klicali za „Gospodovega pričevalca“ (Apd 22, 20). Vsako resnično pričevanje vzbuja nasprotovanje in preganjanje. Zgodovina to neprestano potrjuje, Solženicin na primer ve o tem prav veliko.

Don Bosko ni nikoli nikogar izzival, vendar se nikoli ni bal povedati resnico in živeti zanjo. Zato je doživel obrekovanja, preiskave, preganjanje in napade, in se večkrat čudežno izognil smrti. Pozival in učil je svoje učence k pogumu brez napadalnosti, ko gre za zavračanje zla, za boj zoper nečistost v svetu, zoper uživaštvo; ko gre za pomoč ubogim, za napredek zapostavljenih . . .

Tako pričevanje odpora proti zlu v vseh njegovih oblikah daje tudi salezijanska družina povsod po svetu in se lahko ponaša z božjimi pričevalci, ki so dosegli celo junaško stopnjo: to so bili kitajski mučenci škof Versiglia in duhovnik Caravario, španski mučenci med državljansko vojno, danes na Poljskem, kardinal Trochta na Češkem, čilski kardinal Silva, in še bi lahko naštevati.

3. Pričevanje veselja

Pričevanje veselja nikakor ni nasprotno pričevanju odpora. Veselje ni smejanje ali rezanje, temveč božji dar upanja, ki ga vzbuja božji Duh v duši božjih otrok. V krščanstvu je veselje edinstvena resničnost in povezuje vse v življenju, tudi trpljenje in smrt: „Preobilno je moje veselje,“ si upa reči sv. Pavel, „pri vsej naši nadlogi“ (1 Kor 7, 4). Veselje in mir sta prva in najlepša darova vstalega Kristusa: „Mir vam bodi! Svoj mir vam dajem, svoje veselje, ki vam ga nihče ne bo mogel vzeti“ (gl. Jn 14, 17; 16, 22; 17, 13).

Veselje je jasno zapisano tudi v programu salezijanskega pričevanja. Z njim oznanjamo, da je svet odrešen in gre kljub trpljenju in žalosti naproti končnemu uresničenju sreče v Kristusu.

Ob pogledu na žalostne obraze kristjanov, ki jih je ateistični filozof Nietzsche opazoval, je dejal: „Moralni bi kazati bolj odrešenjski obraz, da bi tudi jaz veroval v njihovega odrešenika!“

Gotovo smo o tem prepričani: naš mir in naše veselje bosta pričevanje naše vere v Boga in njegovega Kristusa.

Jože Pozderek

Ali ga poznate

Šiba v kotu

Marjeta je bila zelo nežna, obenem pa energična in močna. Otroci so vedeli, da kadar je mati rekla ne, je bil ne. Svojega sklepa ni spremenila, pa naj bi otroci še tako trmoglavili. V kotu kuhinje je bila šiba. Tam je bila in tam je ostala, mati je nikoli ni uporabila.

Nekega dne je Janez nekaj precej hudega ušpičil. V naglici, da bi se šel čimprej igrat, je pustil odprto zajčnico, in zajci so se razkropili po travniku. Ni jih bilo lahko spet poloviti. Ko sta se mati in Janez utrujena vrnila, mu je pokazala šibo v kotu:

– Janez, pojdi po šibo. Otrok se je umaknil k vratom.

– Kaj hočete z njo?

– Prinesi jo in boš videl. Materin glas je bil odločen. Janez je šibo vzel in jo od daleč podal materi:

– Mar jo hočete uporabiti na meni? ...

– Zakaj pa ne, ko pa si mi tako zagodil.

– Mama, ne bom več.

Mati se je nasmehnila in Janez tudi.

Nekega vročega dne sta se Janez in Jože vrnila iz vinograda izsušena od žeje. Marjeta stopi k vodnjaku, potegne iz njega korito vode in z zajemalko poda piti najprej Jožetu. Janezu se povesi nos. Užalila ga je prednost, ki jo je izkazala mati Jožetu. Ko tudi njemu ponudi vode, Janez pokaže, da je ne mara. Marjeta ne reče nič, nese vedro v kuhinjo in zapre vrata. V trenutku je Janez za njo:

– Mama ...

– Kaj je?

– Bi dali še meni vode?

– Mislila sem, da nisi žejen.

– Mama, ne zamerite.

– Tako je prav – in je ponudila Janezu zajemalko.

Janez je star osem let, lep fantek, veselo nasmejan, majcen, črnih oči, kodrastih in gostih las kot jagenjčkova volna. Všeč mu je avantura in tveganje. Ne zmeni se za potolčena kolena. Spravil se je že na kako drevo za tičjimi gnezdi. Škorčevo gnezdo je bilo globoko v drevesni razpoki. Vtaknil je roko do komolca vanjo, potem pa je ni mogel več izvleči. Vlekel in vlekel je roko iz nje, tako da mu je otekla. Jože, ki ga je opazoval od spodaj, je stekel po mamo. Pristavila je lestev, a nič ni pomagalo. Šla je po kmeta, ki je prišel z dletom. Janez je že imel potne srage na čelu, Jože pa ga je spodbujal: „Drži se, že prihajata!“

Kmet je obvil laket dečka v Marjetin predpasnik, potem pa je začel dolbsti z dletom. Po nekaj udarcih je razpoko povečal in Janez je mogel potegniti roko ven.

Marjeta ni imela poguma, da bi ga skregala. Videla je, da je ponižen kot tepen kužek. Rekla mu je samo:
– Pazi, da ne boš še kakšno ušpičil.

Vrag na podstrešju

Nekega jesenskega večera je bil Janezek z materjo pri starih starših v Caprigliu. Številna družina je bila okrog mize pri večerji. Temo je preganjala le s težavo svetilka na olje. Nenadoma sumljiv ropot nad njihovimi glavami. Še dvakrat, trikrat je zaropotalo. Vsem je zastal dih. Nekaj trenutkov je bilo vse tiho, potem pa spet skrivnosten ropot, zatem pa dolg, pritajen šum, kot bi kdo nekaj vlekel. Ženske so se pokrižale, otroci so se privili k materam.

Neka starka je pričela pripovedovati s sumničavim glasom, kako je bilo slišati že davno prej zategnjeno ječanje in strahotni kriki. „Bil je zgoraj sam vrag, in zdaj spet razgraja“, je zamrmrala in se pokrižala.

Janez pa je prekinil tišino in mirno rekel:

– Najbrž bo to podlasica ne pa hudobec.

Utišali so ga kot vsiljivca. Spet se je zaslíhal zamolkel ropot in kakor če bi kdo nekaj vlekel za seboj, dolg, zategnjen, tožeč glas. Podstrešje so uporabljali za skedenj. Janezek je spet prekinil tišino, skočil na stol in kriknil:

– Pojdimo pogledat.

– Si nor! Marjeta, ustavi ga. S hudobcem se ni šaliti.

Toda pobič je že zgrabil svetilko, jo prižgal in še palico. Mati mu je dejala:

– Bi ne bilo bolje počakati do jutri?

– Mama, menda se ne bojite tudi vi?

– O ne, pa pojdiva skupaj in pogledjva.

Povzpela sta se po lestvi na podstrešje. Tudi drugi so šli za njima s prižganimi svetilkami. Neka ženska je pridušeno vzkliknila:

– Glejte, tam v kotu!

Vsi pogledajo. Obrnjena košara se je premikala sem in tja. Janezek zgrabi košaro in izpod nje se zažene prestrašena velika kokoš, ujeta pod košaro bogve koliko časa.

Vsi se zasmеjejo na ves glas: hudobec je bila uboga kokoš, ki se ni mogla znebiti košare, ki se je poveznila nanjo, medtem ko je obirala koruzo.

Teresio Bosco – stk

Janez Bosko z materjo Marjeto pri delu (iz filma)

Rezervirano za zlatomašnike

Hvaljen bodi Bog, letos so kar štirje! Najbliže mi je naš veliki misijonar Andrej Majcen. Ker zna vedno tako simpatično povedati, sem ga kar na kratko prijel: „Letos obhajate zlato mašo! Z vami še trije drugi sobratje. Za prihodnjo številko si bomo pripravili pogovor. Za zdaj le tole: Predstavite nam druge zlatomašnike in kdaj ste bili posvečeni. In še tole: Kaj boste povedali Bogu na obletnico posvečenja?“

Andrej Majcen: Bilo je jubilejno leto odrešenja 1933, ko se nas je osem salezijancev pripravljalo na mašniško posvečenje. Posvetil nas je škof Gregorij Rožman v ljubljanski stolnici. Tedaj je bil 2. julij, Marijin praznik. Med nami so bili trije Slovaki. Veste, Slovencev pa vam ne bom predstavljal, rajši se jim bom zahvalil.

Ob svoji novi maši sem gojil tele ideale: pomagati revni delavski mladini na duhovnem, moralnem in tehničnem področju bodisi doma bodisi v misijonih. Vsak mi je s svojo osebnostjo veliko pomagal.

Pokojni svetniški JURIJ LAMBIZAR mi je bil vzor navdušenega in uspešnega mladinskega voditelja.

Jože Kostanjevec je bil zame nekakšen sedež praktične gospodarske in pastoralne modrosti slovenskega ljudskega duhovnika (zdaj živi pretežno na Trsteniku).

Jože Pušnik se mi je zdel izdelan salezijanec, vedno vljudno postrežljiv in ascetično globok (Veržej).

Martin Jurčak mi je pokazal svojo gorečo, iznajdljivo in veselo salezijansko gorečnost in gibčnost. Čutili smo, da je v njem talent za vodstvo inšpektorije. Tako se je tudi zgodilo (Dokležovje).

In kaj naj bi rekel ob svoji zlati maši?

To mi je težko izraziti za tisk! Vedno mi prihaja na misel: „O Marija Pomočnica, bila si in boš mi til!“

Brez dvoma bi rad izlil otroško vdanost Bogu in Mariji in se zahvalil za salezijanski, duhovniški in misijonski poklic.

Prav tako ne morem zakriti, da bom molil za tiste, ki mi jih je Bog izročil doma ali v misijonih: naj rastejo v Kristusovo polnost, naj bodo luč, naj živijo don Boska...

Za čas, ki mi ga bo Gospod še dal, bom prosil za umetnost sodelovanja z milostjo. To mi je bilo vodilo ob novi maši. Moja pokojna mamica mi je rada ponavljala besedilo sv. Marjete kar v nemščini: „Sei Priester und sei es ganz!“ (Bodi duhovnik in sicer popolnoma!)

Stojim pred pragom zlate maše in prosim za odpuščenje mojih pregreškov kot Revček Andrejček. Pomagajte mi rešiti dušo!

S. H.

Iz družine molivcev za poklice

Naša molitvena družina za nove duhovne poklice se vsak dan veča. Vedno nas je več, ki vsakodnevno prosimo „Gospodarja žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev...“. Mnogi molivci se pogosto oglašajo s pismi v katerih mi sporočajo o svojem apostolatu molitve. Po mnogih župnijah se enkrat ali večkrat na mesec zbirajo v cerkvi in tam opravljajo skupne molitve za nove duhovne poklice. Tako mi pišejo iz Bele Krajine, kjer se vsako nedeljo zberejo popoldne v vaški podružni cerkvi in opravljajo uro molitve za duhovniške in redovniške poklice. Molivci iz Štajerske in Slovenskih goric mi pišejo, kako se člani molitvene družine zbirajo v cerkvi vsak prvi četrtek, kjer opravljajo pred mašo uro molitve in nato prisostvujejo in sodelujejo pri sv. maši, ki se daruje za nove duhovniške in redovniške poklice. Na Notranjskem in Gorenjskem pa imajo take skupne molitve vsako prvo nedeljo popoldne. Med molivci za duhovne poklice je že tudi veliko duhovnikov, ki skupno opravljajo v cerkvi razne pobožnosti v ta namen.

Eden izmed zelo gorečih duhovnikov – molivcev je bil tudi g. Maks Ledinek, župnik iz Zreč, ki je pred kratkim odšel v „lepše življenje“.

V župniji sv. Martina pri Vurbergu je tudi lepo število molivcev. Od tam mi sporočajo, kako so pred kratkim proslavili dva vneta molivca Šuen Dominika in njegovo ženo Marijo, ki sta slavila 50 letni jubilej zakonskega življenja. Vse življenje sta bila zgledna kristjana in še sedaj sodelujeta v verskem življenju župnije. Dominik je že dolga leta skrben cerkveni ključar in požrtvovalen cerkvenik. Ker je Bog njune otroke že v mladosti vzel k sebi, sta posvojila dečka, ki je ostal med vojno sirota in ga lepo vzgojila. Ker nista imela možnosti, da bi Bogu darovala svojega otroka, zato pa že dolga leta goreče molita in prosita Boga za nove duhovniške poklice. Naj Bog blagoslovi njune molitve in žrtve z novimi duhovnimi poklici.

Vse molivce za duhovne poklice že sedaj vabimo, da se udeležijo molitvenega dne na Rakovniku v soboto 28. maja!

ODŠLI SO

Janez Zupan

Na svečnico smo se poslovili od rajnega Janeza Zupana, očeta salezijanskega duhovnika Ivana Zupana. Umrli je na don Boskov praznik 31. januarja na svojem domu v Čemšeniku.

Rajni se je rodil 31. marca 1896 v Brezjah, župnija Čemšenik, v današnjem Zasavju. Počedoval je majhno kmetijo, s svojo krojaško obrtjo, pa je zmožel preživljati svojo štiričlansko družino in poskrbeti za šolanje svojim trem otrokom: sina Ivana do noviciata, hčerko Jožico za učiteljico in sina Jožeta v glasbeni akademiji.

V mladih letih je bil tudi zelo kulturno razgiban. Rad je nastopal na odru Prosvetnega društva v Čemšeniku, bil je navdušen član pevskega zbora v Izlakah. Pozneje je bil nekaj časa tudi zastopnik vzajemne zavarovalnice.

V družini je bilo krščanstvo živeto: zavestna molitev, posebno rožnega venca, obiskovanje nedeljskega bogoslužja, prejetje zakramentov.

Zelo je ljubil dobre knjige, zlasti so mu bile v veliko tolažbo na stara leta, ko zaradi delne kapi ni mogel hoditi. Vse dneve je presedel v kuhinji sredi družinskega življenja in v družbi vnukov in se zamotil malo z njimi, še več pa z branjem.

Bil je zelo vnet prijatelj in podpornik salezijanskega dela v naši domovini, saj je med drugim dal svojega sina salezijanski družbi, ko se je ta odločil zanjo. Morda mu je prav don Bosko izprosil skrajšanje trpljenja zadnjih mesecev, ko ga je prav na svoj god sprejel k sebi, kakor upamo.

Že iz domače hiše je poznal tudi pobožnost do Marije Pomočnice, saj so njegovi starši pomagali pri gradnji njene svetišča na Rakovniku, njegova sestra pa je po vsej fari nabirala prispevke v ta namen. Zato je tudi prav rad poromal na Rakovnik skupaj s svojo ženo.

Odkar je po vojni vrnil obrt, je bil bolj prost in je vsak dan hodil k maši in obhajilo. Ko pa ni mogel več hoditi, mu je župnik vsako nedeljo in praznik prinesel obhajilo na dom. Družina je bila vsa vesela, da se je potem župnik zadržal pri družinskem kosilu.

Kljub ponovnim in delnim infarktom je imel veliko volje do življenja. Ob skrbni negi domačih, ob požrtvovalnih snahah in ljubeznivih vnukih in vnukinjah je pogumno prenašal vse hude spremljevalce skleroze in starosti. Ko pa se je upokojila hčerka Jožica, je zadnja tri leta vsa skrb in nego za očeta prevzela ona.

Zadnje dneve mu je vstajala v zavest samo še misel na Mater božjo, ko jo je pogosto klical z vzklikom „Marija, Marija!“

Med nami je živ

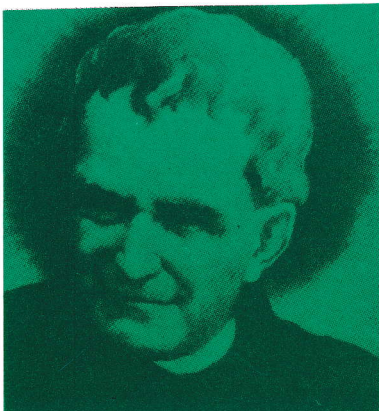

V Želimilju, kjer se mladi pripravljajo, da vstopijo v don Boskove vrste, je njegov praznik še posebno doživet.

Že samo misel, da je šolsko leto posejano s prazniki razne vrste, razbija v zavesti enoličnost vsakdanjega dne in običajnih šolskih dolžnosti. Praznik nosi v sebi čar pričakovanja, je mejnik za preteklost in luč za prihodnost.

Važnosti praznikov se je don Bosko kot vzgojitelj zelo dobro zavedal, zato jih je ovrednotil kot sestavni del vzgoje. Tega se zavedamo tudi pri nas.

Prvi mesec leta je že vrsto let zaznamovan s pripravo na praznik Janeza Boska. Dobila je ustaljeno obliko, nova je vedno le vsebina in osebe.

Neposredno pripravo na praznik smo začeli z devetdnevnicco. V tem času smo imeli v domu številne goste. Najprej nas je obiskala skupina osmošolcev, ki so pri nas opravljali duhovne vaje, potem pa smo imeli med seboj člane inšpektorialnega občnega zbora.

Na don Boskov praznik smo kot vsako leto imeli v gosteh sosednje župnike, izreden gost pa je bil lazaristiški provincial, vizitator Zdravko Pogorelc. Med slovesnim somaševanjem v župnijski cerkvi sv. Vida nam je skušal strniti v homiliji nekaj temeljnih lastnosti sv. Janeza Boska, ki so značilne tudi za sv. Vincencija Pavelskega: predanost božjim načrtom, krotkost, neutrudna delavnost, skrb za uboge. Izrazil je željo, da bi se redovniki pogosteje srečevali. To pripomore k medsebojnemu spoznavanju, izmenjavi izkušenj in bratski povezanosti. Slavja v cerkvi se je udeležilo tudi lepo število veroučnih učencev želimeljske župnije.

Pred mašo so si navzoči ogledali film o don Bosku, po maši pa so prejeli veroučna spričevala.

Pri obedu je po salezijanskem izročilu kulturni nastop pevcev in godbe. Nastopila sta godba na pihala in jazz ansambel, oba zavzeto in ubrano.

Gostje župniki so morali kmalu pohiteti na pogreb Franca Mateta, ki je bil kot velikolaški župnik tudi naš dolgoletni prijatelj in še lani tudi naš gost.

Na velikem hodniku stoji še vedno napis: „Srce široko kot peščena ravan“. Izziv je in naloga...

L. D.

Don Bosko in Marija Pomočnica na obali

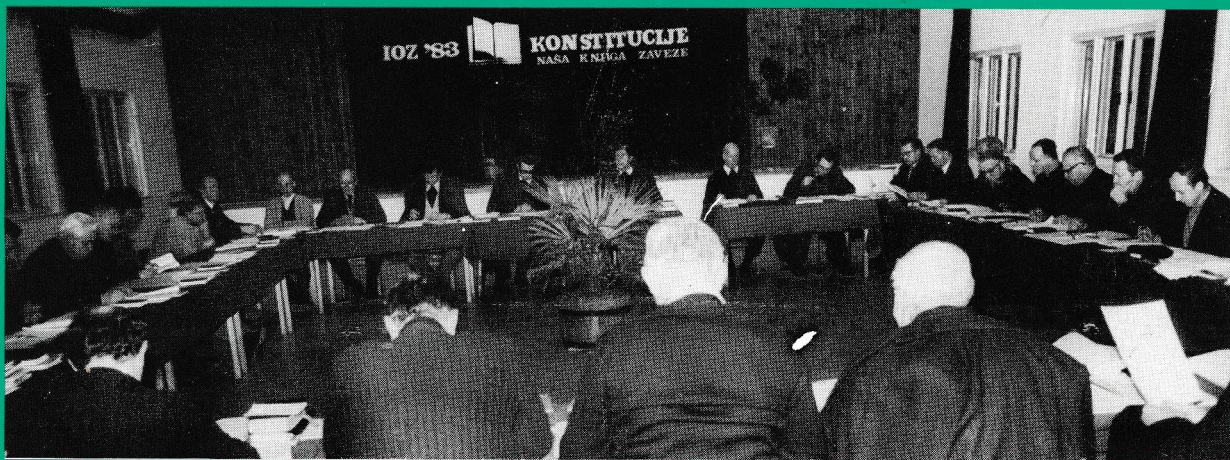
Naša vneta salezijanska sotrudnika iz Pirana sporočata:

Veliko lepih pozdravov iz Pirana! Duhovno smo bili povezani z vami posebno na don Boskov praznik. Naš župnik v Piranu Vinko Črničoj je ustoličil don Boskovo podobo v cerkvi poleg oltarja Marije Pomočnice v veliko veselje vernikov. Poskrbeli smo tudi don Boskove relikvije in srebrn relikvijarj, in ga lepo okrasili s cvetjem in lučkami. Praznik smo obhajali slovesno z mašo, lepo homilijo o don Bosku in petjem. Po maši je bila delitev podobic itd.

Zdaj je don Boskova podoba nameščena stalno, za vedno.

Druga novica z obale je zelo spodbudna. Po 15 letih čakanja in pričakovanja je končno prišlo dovoljenje za gradnjo nove cerkve v Portorožu, podpisano dne 24. januarja. Duhovniki niso spregledali tega datuma, namreč 24. v mesecu, ki je drag spomin na Marijo Pomočnico v salezijanski družini. Vedno bolj se prepričujejo, da Marija Pomočnica ni moja iznajdba, ampak mogočna resničnost!

A. in R. Sivec

„Don Bosko je last vse Cerkve, vsega človeštva. Cerkvi je podaril nov slog duhovnosti, to je pedagoško duhovnost, duhovnost učlovečenja...“ Misli, ki so se letos ob don Boskovem prazniku marsikje nizale.

Kako uresničiti to dejstvo danes?

Predstavniki salezijancev ljubljanske salezijanske inšpektorije so o tem govorili na svojem rednem inšpektorialnem občnem zboru (IOZ-83) v Želimljem od 24. do 26. januarja letos. To je bil tudi čas spoznavanja odgovornosti za celotno salezijansko družino, za poklice in marijansko poživljanje. Svoje odločitve bomo dokončno oblikovali na drugem zasedanju od 25. do 27. aprila.

VODSTVO SALEZIJANSKE DRUŽBE V NAŠI DOMOVNI VOŠČI SOBRATOM, HČERAM MARIJE POMOČNIC, DON BOSKOVIM PROSTOVOLJKAM, SOTRUDNIKOM, DON BOSKOVIM PRIJATELJEM IN BRALCEM SALEZIJANSKEGA VESTNIKA BLAGOSLOVLJENE VELIKONOČNE PRAZNIKE Z RADOSTJO, DA JE KRISTUS PREMAGAL SMRT ZA VSE ČLOVEŠTVO IN MU ODPRL VRATA V VEČNO POVELIČANO ŽIVLJENJE!

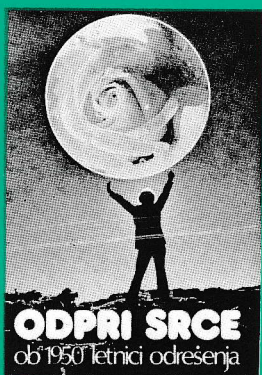

ZA SVETO LETO VAM PRIPOROČAMO BRANJE IN ŠIRJENJE SLEDEČIH KNJIZIC:

KNJIZICE

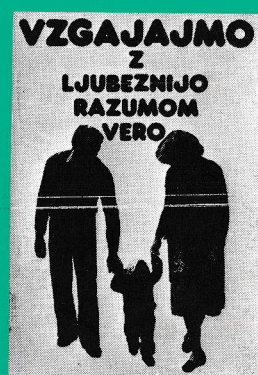
RAKOVNIŠKA 6
61000 LJUBLJANA

Letos mineva 1950 let od najvažnejšega dogodka, ki je vrhunec božjega razodetja in največje delo božjega usmiljenja vseh časov: Kristusove smrti in vstajenja.

Je nujno, da si pridobimo svojo bistveno razsežnost: češčenja Boga. Ljudje bi morali začeti moliti. Potem bi se človeške odločitve ujemale s čudovitim načrtom, ki ga ima Bog o svetu in vsakim posameznikom.

Starši, kaj boste naredili iz svojega otroka? Pred vami je odgovornost, da iz tega bitja naredite umetnino. Za življenje, ki ste ga rodili, ste odgovorni.